

MoSt

Modlitebné
spoločenstvo
ECAV
na Slovensku

SLUŽBA BLÍŽNYM

*Keď príde jeseň v ľudskom žití,
sviežosti lístie opadá,
stráca sa zdravie, tratia sily,
hľadá sa žitia opora.*

*V takejto chvíli každý túži
mať blízko seba človeka,
ktorý má srdce plné lásky,
k pomoci podá ramená.*

*Vďaka Ti, Pane, za tie ruky,
čo slúžiť vždy sú ochotné,
keď neisté sú naše kroky
a v bezmocnosti klesáme.*

*Daj nám, Pane, samaritánov,
čo v každom vidia blížneho,
ochotne slúžia v čase každom,
tak pomôžu niesť bremeno.*

*Dnes je svet na lásku veľmi skúpy,
tá stratila sa z obehu,
kto verí v Pána, ten aj slúži,
nečakajúc na odmenu.*

Alžbeta Ondusková

PRE SOBOTNÉ VEČERY

4.4.

Naplnení Duchom, alebo vínom

Efezským 5,18

A neopíjajte sa vínom, v ktorom je roztopašnosť, ale buďte naplnení Duchom (Ef 5,18).

Väčšinou nemáme problém mať múdrosť tohto sveta. Máme solídne všeobecné znalosti, v mnohých odvetviach sme odborníci. A vďaka internetu a UI je každá informácia na dosah ruky. Ale duchovná múdrosť? Vedieť rozoznať, čo je dobré a čo zlé podľa Božieho štandardu? To je bez Božej múdrosti nemožné. V ponímaní sveta je dobro a zlo to, čo si svet odhlaňuje a čo mu vyhovuje. Boh ale má štandardy, ktoré nemení a ani nebude. A sú od „múdrosti sveta“ diametrálne odlišné.

„Keď príde On, Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy“, hovorí Pán Ježiš (J 16,13).

„Preto nebuďte nerozumní, ale rozumejte, čo je vôľa Pánova“ (Ef 5,17-20).

V dnešnom texte čítame: ***„A neopíjajte sa vínom, v ktorom je roztopašnosť, ale buďte naplnení Duchom.“***

Doslovne aj obrazne. Doslovný výraz chápeme, a obrazný je tiež výstižný – Pavel varuje veriacich pred skutkami hriechnej prirodzenosti: ***„Hovorím však: Žite podľa Ducha a nebudete vykonávať žiadosti tela“ (Gal 5,16).***

„A zjavné sú skutky tela ako: [cudzoložstvo], smilstvo, nečistota, zmy-

selnosť, modloslužba, čarodejníctvo, nepriateľstvá, svár, nenávisť, hnevy, zvady, rozbroje, roztržky závidi, [vraždy], opilstvá, hodovania a im podobné. O týchto vám vopred hovorím, ako som už skôr povedal, že tí, čo robia také veci, nebudú dedičmi kráľovstva Božieho“ (Gal 5,19-21) – jednoducho: títo kresťania dedičmi nebudú!

„Buďte naplnení Duchom.“ – v gréčtine obsahuje zmysel: „*buďte naplňovaní opakovane*“. Ako?

Tak, že udržujú živú vieru v Ježiša Krista, plnia sa Božím slovom, trávajú čas v modlitbách a príhovoroch s Bohom, chvália Ho a ďakujú Mu, slúžia svojim blíznym a zvestujú evanjelium.

„Hovorte medzi sebou v žalmoch, hymnách a duchovných piesňach, spievajte a plesajte Pánovi srdcom. Dobrorečte stále za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.“

Čítal som na túto tému krásnu analógiu s pohármi:

Naše životy sú ako poháre; boli urobené preto, aby boli naplňované a používané. Boli sme stvorení na to, aby v nás prebýval Boh. Tu na zemi máme byť kanálmi Ducha Svätého, a nie ako nejaká rúra, z ktorej uniká voda. Máme byť rezervoár, ktorý bude dostatočne plný, aby naplnil každú potrebu nášho života a prejavu Božej moci.

Špinavý pohár

Nikdy by ste sa nedali nikomu na piť zo špinavého pohára! Pred tým, než

pohár použijeme, musíme ho umyť a opláchnuť. **Veľa ľudí nepozná vo svojom živote Božiu moc, pretože ich životy sú ako špinavé poháre.** Preto prv, než majú byť naplnení Duchom Svätým, musia byť očistení. Je to možné prostredníctvom krvi Pána Ježiša. Mnohí z nás vyzerajú síce navonok čistí a bez poškvrny, ale všetci potrebujeme hlboké vnútorné očistenie našich sŕdc (1Sam 16,7).

Prasknutý pohár

Ani vo sne by ti nenapadlo, aby si sa dal niekomu napiť z prasknutého pohára. Pravdepodobne by si taký pohár vyhodil. Ale Boh to tak nikdy neurobí, lebo On lieči praskliny. Veľa ľudí sa cíti neschopnými otvoriť sa čomukoľvek a komukoľvek, pretože sú si vedomí trhlín vo svojom živote. Život im uštedril toľko rán, že sa im zdá, že už ani nie je možné ich rany zahojiť. Ale Boh sa ich chce vo Svojej moci dotknúť a uzdraviť ich: **Ježiš to počul a odpovedal: Nepotrebujú lekára zdraví, ale chorí** (Mt 9,12). Práve prostredníctvom Ježišovej služby liečil tých, ktorých životy boli prasknuté. Tých, ktorí trpeli chorobou, osamelosťou, bolesťou alebo nejakým zranením. Ježiš bol schopný priniesť do ich životov Božiu moc a uzdraviť ich. **Tak chce a túži uzdraviť aj nás a naplniť nás Duchom Svätým a Božou mocou.**

Pohár obrátený hore dnom

Pohár obrátený hore dnom nie je možné naplniť. **Je teda na nás, aby sme sa otvorili Bohu.** náš duch musí byť ochotný prijať Božieho Ducha. Duch Svätý totiž nikdy nebude násilne presadzovať Svoju vôľu v našich životoch.

Poháre boli urobené na to, aby boli naplnené. Pohár, ktorý nebol nikdy naplnený a použitý nespĺnil svoj účel. Aj my

sme boli stvorení pre naplnenie. Tí, ktorí vo svojom živote ešte nespoznali plnosť Božej moci, nedošli k zámeru, pre ktorý boli stvorení.

Modlime sa: *„Duchu Svätý, naplň nás Svojou prítomnosťou, mocou a ohňom. Prečisti nás, nech sme krásne nádoby a chrámy, nech odrážame lásku a milosť Pána Ježiša. Daj nám silu a túžbu nasledovať Baránka Božieho celým srdcom a otváraj nám Božie slovo, aby sme Mu rozumeli, tešili sa s Ním a v Ňom a každý dňom rástli v poznávaní nášho milovaného Boha a Pána. Amen.“*

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si viac než čokoľvek z tohto sveta. Odpusť, že napriek tomu sa málo naplňam Tvojím Duchom. Posilňuj mi vieru, nech žijem v Tvojom Duchu. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol zbaviť sa závislosti.

Rozhovor: Ako sa môžeme naplňovať Duchom.

Podporme sa: V nasmerovaní sa na Božie hodnoty.

Prosme za: Teologické školy, aby učili študentov, ako byť plní Ducha.

11.4.

Ježiš si „vyprázdnil výložky“

Filipským 2,7

Vzdal sa hodnosti, vzal na Seba podobu služobníka, podobný sa stal ľudom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži (Fil 2,7-8).

Keď som bol na vojenčine, pozerali sme sa na plecía vojakov s rešpektom.

Ja som začínal s jednou „frčkou“, kým kamaráti s dvomi či tromi. A navyše sa im po čase zmenili na hviezdíčku. A to už bolo niečo. Už mohli mať viac voľna. A to bola vzácnosť!

V živote sa často naháňame za hodnotami. Za titulmi, za peniazmi. Hodnosť „milionár“ je veľmi lákavá.

Nie sú to v podstate zlé veci. V tomto svete je potrebný poriadok a kto má nejakú hodnotu, môže ovplyvňovať život ku dobrému. Pravda, môže to dopadnúť aj naopak. Lebo zlý človek s hodnotou dokáže zničiť veľa.

Počul som v rozhlase pieseň o Ježišovi a v nej verš: „Zídi z kríža a urob poriadok.“ – takéto máme túžby. Radi by sme videli Božieho Syna, aby využil Svoj titul a priniesol konečne mier, pokoj a prosperitu v národe. Nakoniec Kristovi súčasníci neboli iní. Tiež chceli Mesiáša, ktorý sa poráta s dobyvateľmi a ich zlodejskými poskokmi.

Lenže On sa hodnotou vzdal. Nevyužil Svoje právomoci, ale nechal sa ponížiť a pribiť na kríž. Vyzerá to na prehru, ale práve cez ňu priniesol víťazstvo nad hriechom.

Samozrejme, nie je to Jeho posledné slovo na tejto zemi. Nakoniec príde so slávou a mocou. Už nebude Jeho hodnosť vyprázdnená. Vezme si ju späť.

Čo však teraz? Musíme si vziať Jeho príklad z kríža. Teda sa „vzdávať hodnoty“. Veď je napísané, že kto chce byť prvý, má slúžiť najviac. Cirkev nie je pre ľudí, ktorí chcú ovládať druhých z pozície svojej funkcie.

Nie je pre tých, čo si chcú nechať slúžiť, čo sa chcú nechať velebiť. Nakoniec, načo by sme po tom túžili, keď zažívame vzťah s Ježišom. Ten je vzácnejší než čokoľvek.

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježiši, že si sa vzdal hodnosti, ponížil si sa úplne na prach, aby si nás mohol vyzdvihnúť. Odpusť, že Ti za to málo ďakujeme a málo nasledujeme Tvoj príklad. Veď nás Tvojím Duchom do pokory. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh viedol do pokory.

Rozhovor: Čo pre nás znamená Kristovo poníženie? Ako mení naše životy?

Podporme sa: V odstraňovaní pýchy.

Prosme za: Ľudí v moci postavených.

Peter Dubec

18.4.

Plnosť viery sa prejavuje v nádeji a v skutkoch

Židom 10,22-24

...pristupujme s úprimným srdcom, v plnosti viery ako takí, ktorí majú srdce očistené od zlého svedomia a telo obmyté čistou vodou. Pridŕžajme sa neochvejne vyznania nádeje, lebo verný je Ten, ktorý dal to zaslúbenie. A pozorujme sa vzájomne, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom (Žid 10,22-24).

Skutky viery a lásky fascinujú

Stalo sa to v roku 2004 na pobreží Sumatry. Státisíce ľudí prišli o život. Všetci utekali z mora ako o dušu, ale jedna žena bežala oproti vlne, ktorá sa chystala pohltiť ľudí na pobreží. O pár dní sa svet dozvedel, že táto žena bola matka troch synov, ktorí sa nič netušiac potápali neďaleko pláže. V zúfalstve vbehla do vln a stalo sa nemožné, všetci sa zachránili. Ona zvedavým reportérom povedala:

„Bolo mi všetko jedno. Bežala som za svojimi deťmi. Chcela som ich zovrieť v náručí, byť s nimi.“ Urobila niečo podobné ako Ježiš, ktorý takisto zabudol na Seba, pretože chcel zachrániť Svoje deti. Bez váhania sa vrhol oproti tsunami hriechu. Nikto nás nemiluje ako Pán Ježiš.

Pristupujme v plnosti viery

K Bohu pristupujeme v dôvere a pravdivo. Kladieme pred Neho všetko, úprimne, nič netajíme. Pristupujeme takí, akí sme. Nie s maskou pokrytectva, lebo On je náš Boh! Tak veľmi nás miluje! V Ježišovej vzácnej svätej krvi máme k Bohu priamy prístup, už nepotrebuje pozemského kňaza, prístup máme všetci. Nie je to krásne? V pokání máme odpustenie. Sme milovaní! Sme spasení. **Plnosť viery nie je pocit, ale bezhraničná dôvera.** Využívajme ten prístup. Náš Boh túži po intímnom vzťahu s každým jedným z nás.

Buďme tí, ktorí budujú duchovne seba i cirkev! Nie súdiť, ale milovať!

„*Nič nesúďte predčasne, dokiaľ nepríde Pán, ktorý osvieti to, čo je vo tme skryté, a zjavi úmysly srdc*“ (1Kor 4,5).

Pán Ježiš trpel ukrutne na kríži nielen za slušných ľudí, ale i za zlodejov, alkoholikov, narkomanov, klamárov, tyranov, vrahov... Ak Pán Ježiš túži zachrániť každú hynúcu dušu, či my máme právo odmietnuť niekomu láskavé slovo, pohladenie duše?! Našou úlohou nie je hľadať na človeku vinu, chybu, nedokonalosť, ale každého milovať a povzbudzovať.

Budujeme, alebo ničíme?

Pán Ježiš povedal, že nás budú poznať podľa lásky (J 13,35). Zamyslime sa: Mi-

lujeme len tých, ktorí nám robia dobre, alebo i tých, ktorí sú našimi neprajníkmi alebo sú nám nesympatickí? Pamätajme, že ak súdime, posudzujeme, máme krivé oko na našich bratov, sestry, nebudujeme kráľovstvo Božie, ale ničíme. Mnoho našich zborov je v sporoch. To je ovocie neposlušnosti.

Pán Ježiš je Svetlo sveta a my sme Jeho lampášiky!

Svetlo je príjemné. Božie svetlo ide ešte ďalej: vie sa dotknúť ubolenej duše, vie uzdraviť choré, vie vložiť nádej do beznádeje. Buďme Božím svetlom. Svet nás veľmi potrebuje. Nie naše moralizovanie, ale našu lásku. Fascinuje ma moment návratu márnotravného syna k otcovi: Všetko premrhal. Je sám, je hladný. Otec ho vidí už zďaleka. Chystá si bič na syna? Premýšľa o jedovatých slovách, ktoré mu šplechne do tváre a do srdca? Nie! Uteká mu oproti! Objíma ho! Nachystá hostinu! Toto je náš Boh! Dokážeme pochopiť, aké hlboké rany hojí Božia láska?

Milovaní, Pán Ježiš je náš štít a naša sláva (Ž 3,4)

To Ježiš nám osvecuje cestu životom, stará sa o náš duchovný rast. Chráni nás pred nebezpečenstvom... I dnes sa vrhá oproti tsunami našich zlyhaní a hriechov. Ako odpovieme na Jeho uchvacujúcu milosť?

*Že kráčaš hmlami,
raj sa ti marí,
tiaži ťa stesk?*

*K domovu pozri,
tam nad horami,
vidíš tú dúhu
perlových brán?*

*Tam vojdeš skoro.
Čaká ťa domov.
A brány stoja
už dokorán!*

M. Slavka

Modlitba: *Drahý Pane, prosím Ťa, nauč ma byť Božím dietatom, ktoré vkladá Tvoj život do ľudí žijúcich v tme. Uč ma, prosím, kde ma chceš mať, ako mám žiť a čo mám činiť, aby som žil/a na Tvoju slávu a stratený človek aby odchádzal od mňa s nádejou a túžbou po Tebe. Amen.*

Svedectvo: Ako som potešil človeka v nemoci, v trápení.

Rozhovor: Som kresťanom, z ktorého má Boh radosť?

Danka Zubčáková

Prosme za: Diakoniu a ďalších ľudí, čo pomáhajú.

25.4.

V Božej prítomnosti je plnosť radosti

Žalm 16,11

Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosti v Tvojej prítomnosti. Po Tvojej pravici je večná blaženosť (Ž 16,11).

Ako vnímajú Boha ľudia zo sveta, alebo aj mnohí z cirkvi? Určite aj ako ničiteľ radosti. V Amerike majú úslovie: „*Je to také dobré, že to musí byť hriech.*“

Inými slovami: „*Bohu záleží na tom, aby sme nezažili nič príjemné, a preto vyhlásil za hriech všetko, z čoho máme radosť.*“

Lenže to je veľmi pomýlený obraz. Vlastne dva obrazy sú tu pomýlené. Nie len obraz Boha, ktorého Biblia charakterizuje:

„...ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme potešením, ktorým nás potešuje Boh, mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení“ (2K 1,4).

Áno, On sa zameriava v prvom rade na to, aby sme boli potešení v súženiach, nie na to, aby sme strácali radosť. Dokonca aj v ovocí Ducha je radosť medzi prvými (Gal 5,22-23).

No a ktorý je ten druhý obraz, čo sme si pokrivali? Je to obraz o nás. Apoštoli píšú, že telo je: „***stánok nášho pozemského prístrešku***“ (2K 5,1; 1Pt 1,14).

Rozumiete? Naše telo je len stánok. Kto sme teda my? Predsa duch/duša – vnútorný človek, ktorého by nemalo trápiť, že tento stánok skončí. Veď to nie sme my, ale len niečo dočasné. Je to dôležité pre náš život tu na zemi. Máme byť nadšení z dokonalosti tela. Ako je predivne utkané. Ale nie sme to my.

Písmo nás učí v Liste Galatským, že ***telo žiada proti duchu a duch proti telu.*** Alebo tiež: „***Ťi, čo prináležia Kristovi, ukrižovali svoje telo s vášňami a žiadosťami.***“

Pokiaľ sa považujem iba za telo, naozaj budem mať pocit, že ma Boh oberá o radosť. Len je to skôr vec žiadostí tela. Tie musia byť rozpustené, aby odkryli cestu ku tej skutočnej a plnej radosti, ktorú môže mať náš duch.

„Radosti“ tela obyčajne končia v smútku. Večer sa človek opije a ráno ho bolí hlava. Zamiluje sa a potom ľutuje, že je to človek s inými záujmami, alebo smúti po jeho smrti.

Duchovná radosť je však stále rovnaká. Nestráca sa, ani sa neobracia na žiaľ. Sprevádza nás aj v tých najťažších chvíľach a potešuje nás tak veľmi, že dokážeme potešovať druhých.

Pamätám na čas, keď Mikimu zomrel syn. Keď som s ním hovoril tesne potom, odvetil mi: „*Mám sa dobre. Cítim modlitby a syn je v nebi.*“

Tá hlboká radosť od Boha dokázala zaplniť aj dieru v srdci po takej ťažkej strate. Keď náš dobrý nebeský Otecko zasľubuje plnosť radosti, tak je to naozaj nekončiaca plnosť, ktorú nič nezastaví. Čo však ku nej treba?

Poznať „*cestu života*“, ako sme čítali v našom verši. Aj cesta, aj život je v Ježišovi. Keď sme v Ňom, život sa mení na nebo, ku ktorému smerujeme.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si nás nestvoril pre niečo zlé, ale pre lásku, a radosť. Odpusť, že niekedy zabúdame hľadať radosť v Tvojej plnosti. Veď nás Tvojím Duchom, nech sa v nás vypestuje ovocie radosti. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh vyviedol zo smútku.

Rozhovor: Ako poznávame cestu života?

Podporme sa: Modlime sa jedni za druhých, aby prežívali radosť aj napriek ťažkostiam.

Prosme za: Televíziu, internet a iné nosiče aj radosti, aby viac a viac slúžili pre Ježiša.

Peter Dubec

2.5.

Keď je srdce preplnené a nedá sa zastaviť

Matúš 12,34

Tu môžeme počuť veľmi tvrdé slová, ktoré Pán Ježiš adresoval farizejom. Tí boli presvedčení, že všetko dobre vedia,

poznajú Boha aj Jeho zmýšľanie, všetky nariadenia a predpisy, a čo konajú či hovoria, je naozaj správne.

Čo by si robil/a, milý brat či sestra, keby tieto slová odznali na tvoju adresu? Nahneval/a by si sa, začal/a sa brániť, alebo by si sa nad tým zamyslel/a?

Tvrdé slová, ktoré narazili na tvrdý kameň – tvrdé srdce.

Aké je moje srdce? Čo v ňom mám? Je to dobré a či zlé? Kto mi to pomôže vyriešiť?!

K náprave nášho srdca existuje iba jediná cesta, a tou je sám Pán Ježiš! *Prijal/a som Ho za svojho Spasiteľa? Je Pánom môjho života? Sedí na tróne môjho srdca?* Ak áno, odpoveď je jednoznačná: *Keď vo mne vládne On, som na dobrej ceste!*

Či chceme, či nechceme, naše slová nás vždy odhalia. Lebo na povrch vychádza vždy iba to, čo máme vo vnútri – v srdci. Môžeme človeka spoznať po reči – určite po čase zistíme, aký je. Máme krásne slovenské príslovia: *Vtáka poznáš po perí a človeka po reči.*

Ale dnes je to naozaj veľmi ťažké, veď žijeme v takom hlučnom svete, kde sa neustále ozývajú nejaké hlasy, máme informácií vyše hlavy. Je čoraz ťažšie orientovať sa v takejto kakofónii. Ale naším najlepším pomocníkom je Božie Slovo a modlitba. Niet lepšej cesty! Vtedy nielen spoznáme človeka podľa reči, ale hlavne sa sami odhalíme, kde stojíme: Či sme v skupine náboženských farizejov, čo všetko vedia, ale nič nečinia podľa Božej vôle, alebo stojíme na strane Pána Ježiša, ktorého milujeme a túžime kráčať s Ním. Niet inej cesty!

Niet inej možnosti! Buď so svetom do záhuby, alebo s Ním do večnosti!

„Preto nič nesúďte predčasne, dokiaľ nepríde Pán, ktorý osvieti to, čo je skryté

v tme, a zjaví úmysly srdc, a vtedy každý dostane pochvalu od Boha“ (1Kor 4,5).

Modlitba: K Tebe sa vinieme, drahý náš Otec nebeský, Ty, ktorý si nás stvoril a dal si nám mäsité srdce, ktoré Ťa môže milovať. Pomáhaj nám, aby sme kráčali vždy s Tvojím Synom a boli poslušní, ako bol On. Očisti naše srdcia od každej špiny a pomôž nám, aby sme žili na Tvoju slávu. Amen.

Prosme za čistotu našich srdc, myšlienok a slov, aby sme mohli žiť podľa Božej vôle už tu na zemi.

Rozhovor: Ako môžem odhaliť úmysly svojho srdca a čo môžem urobiť, aby som bol/a na požehnanie druhým.

Alica Pipperová

Prosme za: Väznice a službu väzňom.

9.5.

Chudoba – ako istý druh vyprázdnenia

Matúš 5,3

Blahoslavení chudobní v duchu (Mt 5,3)

Prevrátenosť vo svete

„Jestvuje zlo, ktoré som spozoroval pod slnkom ako omyl, ktorý vychádza pred mocnára: Blázon sa dostáva na najvyššie miesta a bohatí musia nízko sedieť. Videl som sluhov na koňoch a kniežatá pešo chodili po zemi ako sluhovia“ (Kaz 10,5-7).

A táto prevrátenosť hodnôt po hriechu v raji postihla všetkých ľudí a vedie k smrti. Kto chce byť zachránený pre Život, musí umrieť svetu, prijať Božie hodnoty a piť živú vodu Ducha Svätého z Ježišových dlaní.

Blahoslavení a blahoslavenstvá

„...A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle...“ (Rim 12,3a).

Blahoslavení – krásne slovo, ktoré znamená: oslavujúci blaho, teda šťastní. A predsa je svetu na posmech! Nám však, ktorí milujeme Krista Pána, je veľkou čťou byť v Božích očiach blahoslavení. **Blahoslavenstvá sú vzácne duchovné zrkadlá, lebo odkrývajú vnútro kresťana, myseľ i cestu, po ktorej kráča do neba.** Táto cesta je iná než cesta ľudí bez Krista. Je to cesta úzka, podobná ceste Pána Ježiša. **Vezmi svoj kríž,** hovorí náš Pán, *inak do neba neprídeš. A buď chudobný v duchu!!*

Byť chudobný v duchu znamená vedieť o sebe to, čo pochopil o sebe po znovuzrození Pavel. Hoci mal vysoké vzdelanie i postavenie a poriadne si na tom zakladal, po stretnutí s Ježišom sa scvrkol na malé NIČ. Stal sa úplne závislý na Bohu! Aj Pán Ježiš všetko robil tak ako Jeho Otec. Ak sme Božie deti i my tak musíme žiť. A že sa svet vysmieva? Milovaní, **dôležité je, čo hovorí Pán Ježiš: že „takých je nebeské kráľovstvo“ (Mt 5,3).**

Byť chudobný v duchu

Verím, že už chápeme, že byť **chudobný v duchu** neznamená byť žobrákom. Veď Pán hovorí: **„Ja som prišiel, aby ste život mali a hojne mali“ (J 10,10), „pred Jeho tvárou je sýtosť radosti, v Jeho pravici večná blaženosť“ (Ž 16,11).** Náš Boh je veľmi dobrý. Preto nestrašme deti Bohom, ktorý ich za ich neposlušnosť potresce. Nikto neodpúšťa a nemiluje viac než náš Boh! Nikto!

Odmietame ducha sveta

„Spolu s Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus“ (Gal 2,20).

Svet má vlastné predstavy blaha: „Žijeme len raz; jedz, pi, zabávaj sa, lebo zajtra zomrieš.“...! Možno sme aj my tak kedysi hovorili, lebo sme nepoznali čosi, čo je neporovnateľne vzácnejšie ako „šťastie“ sveta, ktoré je naozaj len „muška zlatá“. Sme Boží ľud a nekompromisne odmietame ducha sveta, jeho ilúzie šťastia v peniazoch, v kráse tela, tituloch či kariére..., lebo vieme, že sú to nástroje satana ako oklamať ľudí, aby nepoznali Krista, aby zahynuli v hriechoch. Tieto medové motúzy diabla prinášajú ľuďom chaos, nešťastie, falošné nádeje, a s tým súvisia depresie, úzkosti, ba i samovraždy. **Svet a Pán Ježiš nemajú nič spoločné a my sa musíme rozhodnúť, kam patríme.** Pán Ježiš volá ľudí k pokániu, aby ich mohol uzdraviť, aby sa ich skryté žiadosti – hriechy neprejavili v ťažko liečiteľných neurózach, psychózach, samovraždách...

Aby sme mohli byť blahoslavení, potrebujeme prísnu výchovu

„Nepohrďaj, syn môj, výchovou Pánovou a neklesaj, keď ťa trestá, lebo koho miluje Pán, toho prísne vychováva...“ (Žid 12,5b-6a).

Prijmeme Božiu výchovu, hoci je i náročná, ďakujeme Bohu za ňu. Kristus nás cez blahoslavenstvá i všetky Jeho príkazy učí križovať samých seba. **Ak by nebol prísny a nekompromisný, nikdy by sme sa do kráľovstva Božieho nedostali.** Lebo prirodzený človek miluje hriech. Prečo je vo svete plno sľubov, rečí o slobode, o mieri, ale „*skutek utek*“? **Lebo ozajstná sloboda bez Božej spravodlivosti, pravdy a Božej lásky nie je možná!** Preto je znovuzrodený človek nový, jeho priority sú zmenené a rád koná Božiu vôľu. Hodnoty: *spravodlivosť, pravda, Božia láska* sa stali aj jeho prioritami.

„Ale čo mi bolo ziskom, uznal som pre Krista za stratu. A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal...“ (F 3,7-8).

Modlitba: Ďakujeme Ti, Bože náš, že Ty máš s nami trpezlivosť, vytrvalosť a nesmiernu lásku k nám – aby si ten kameň našich srdiec zmenil na srdce milujúce, nežné, túžiace žiť v pravde a spravodlivosti Božej a milovať každého človeka. Nech žijeme na Tvoju slávu. Amen.

Rozhovor: Aké mám skúsenosti s Božou výchovou a s čím mám ešte problém.

Svedectvo: Zdieľajme sa navzájom, čo pre nás znamená byť „*blahoslavení chudobní v duchu*“.

Danka Zubčáková

Podporme sa: V striedmom živote.

Prosme za: Srdcia kresťanov, aby sme boli viac otvorení potrebám chudobných.

16.5.

Pocit vlastnej plnosti či prázdnoty druhých

Lukáš 18,9

A proti tým, ktorí sa spoliehali na seba, že sú spravodliví, a iných za nič nemali, povedal toto podobenstvo (Lk 18,9).

Nejako sme sa dostali do kultúry, kde sme plní seba, svojich plánov, túžob a snov.

Ako často sa pristihneme, že sa modlíme primárne za naplnenie vlastných potrieb, kolkokrát sa nahlas modlíme zbožné slová, ale motív v srdci je čisto

sebecký a zištný? Máme odvahu sa modliť, aby nám Duch Svätý odhalil naše skutočné motívy a pohnútky? Alebo jednoducho povedané, žijeme a fungujeme tak, že Pána Boha vlastne ani nepotrebujeme. Všetko máme zariadené, aby sme to zvládli, máme svoj život pod kontrolou, všetky nitky držíme pevne v rukách.

Samozrejme si plníme potrebné náboženské povinnosti, tak ako sme tomu boli naučení a ako tomu veríme. Naše svedomie je viac-menej v poriadku, nedávame mu však veľmi priestor, aby sa ozývalo, či nás dokonca obviňovalo a usvedčovalo. Možno aj preto nečítame Bibliu a ak, tak len povrchné – z povinnosti. Veď sme náboženský ľudia, plniaci si svoje povinnosti. Nepripomína nám to niečo? „**Bože, ďakujem Ti, že nie som ako ostatní ľudia, vydierači, nespravodliví, cudzoložníci, alebo ako aj tento publikán. Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám**“ (L 18,11-12). Je také ľahké a jednoduché byť plní seba. A žiaľ, v našej cirkvi je to až priveľmi bežný jav. Sme utvrdzovaní v tom, že keď máme splnené všetko, čo nám naše spôsoby a formy určujú a učia, tak je všetko v poriadku, kašľať na charakter a život vo svätosti.

No žiaľ, toto je až pričasto cesta do pekla, pretože Pán Ježiš nás vedie úplne inou cestou – **úzkou**. A na túto cestu nestačí len prejsť „**tesnou bránou**“. Je to cesta, po ktorej je potrebné kráčať. A pravidlá určuje Pán Ježiš a Božie slovo, a nie cirkev. Pretože Svätý Boh nepozná denominácie, ale Božie deti. A jeden z kľúčových dôrazov je pravým opakom toho, o čom sme premýšľali doteraz. Musíme sa „vyprázdniť“ od seba, od svojho „Ja“, svojich túžob a plánov. Pán Ježiš po-

vedal: „**Nikto nemôže byť Mojím učeníkom, ak sa nezriekne všetkého, čo má**“ (L 14,33). Táto dikcia a dôraz slov Pána Ježiša nedávajú veľa priestoru na špekulácie. **Nikto!**

Chceme získať Krista, odpustenie, zmierenie, milosť a večnosť v Božom kráľovstve? O to by nám malo ísť, pretože doslova ide o život. Denne by sme si mali čítať a pripomínať v modlitbe Pavlove slová: „**A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal...**“ (Fil 3,8). V týchto Pavlových slovách mi rezonuje dikcia „**všetko**“.

Dve absolútne a zároveň protichodné slová – **nikto** a **všetko**. Skúsme o nich v kontexte našich veršov z Písma premýšľať a modlime sa, aby nám Duch Svätý ukázal pravdu. A nech nás vedie k úprimnému pokániu ako nášho publikána: „**Pane, buď milostivý mne hriešnemu.**“

Stanislav Kocka

Modlitba: Ďakujeme, Bože, že nás vedieš cestou pokory. Odpusť, že často túžime byť dôležitejší a uctievanejší než iní ľudia. Veď nás cestou pokory, nech neničíme vzťahy. Amen.

Svedectvo: Ako ma Boh upozornil na povýšenosť.

Rozhovor: Čo by povedal Pán Ježiš nám? Napríklad: Prišiel dobrý evanjelik do kostola a povedal: „**Ďakujem, že mám správnu vierouku, nie ako katolíci.**“ (Farizej povedal pravdu, že publikán robil hriechy, doplatil však na pýchu, s ktorou nemožno dostať milosť; teda netvrdím, že katolíci majú takú alebo onakú vierouku, ale upozorňujem, aby sme voči nim neboli namyslení.)

Podporme sa: V prijímaní ľudí, ktorými opovrhujeme.

Prosme za: Ekumenickú radu cirkví.

23.5.

Kristova plnosť nás obdarovala

Ján 1,16

Z Jeho plnosti sme my všetci prijali, a to milosť za milosťou (J 1,16).

Čím je pre nás kresťanstvo? Je to zoznam príkazov a zákazov? Takých, čo zväzujú život? Alebo takých, čo platia iba v nedeľu, vo sviatok, a inak si môžeme robiť, čo sa nám zapáči?

Niekedy medzi sebou bojujú zákonníci a liberáli. Jedni hovoria: „*Tu sú predpisy a tie treba dodržiavať.*“ Druhí zasa: „*Je len jeden predpis: mám slobodu a budem robiť, čo uznám za dobré.*“

Obom však chýba dôležitá vec. Teda skôr osoba – osobný vzťah s Ježišom. Aby ste rozumeli: Keď má človek osobný vzťah s Kristom, žije rád podľa Božích prikázaní. Ale tieto prikázania nie sú bohom. Nie sú na vrchole. Vychádzajú zo srdca, ktoré miluje Boha.

Takže je to aj sloboda Božích detí, teda ten správny liberalizmus. Ale nie pre telesné žiadosti. A tiež nie je bohom. Je to sloboda srdca, ktoré patrí Bohu a teda chce slobodne konať to, čo sa milovanému nebeskému Oteckovi páči. On je na vrchole.

Kristova plnosť vyzerá práve takto. A je v nej aj **milosť za milosťou**. Nielen taká jednoduchá a lacná milosť: „*Porobil som veľa zla, ale dostanem rozhrášenie a to je všetko.*“

Nie je to všetko, lebo odpustenie má viesť ku odpusteniu: „*Vtedy predvolal si*

ho pán a povedal mu: Ty zlý sluha, celý dlh som ti odpustil, pretože si ma prosil; či si sa nemal aj ty zmilovať nad svojím spolusluhom, ako som sa aj ja zmiloval nad tebou?“ (Mt 18,32-33).

Kto je v Kristovi, ten je v Jeho milosti: „*Nieto teda teraz už odsúdenia tých, čo sú v Kristovi Ježišovi*“ (Rim 8,1). Keď sme v Ňom, Jeho milosť nás vedie k tomu, aby sme tiež odpúšťali. A nielen to:

„*Ale z milosti Božej som, čo som, a Jeho milosť nebola pri mne daromná. Veď viac som sa napracoval ako oni všetci, no nie ja, ale milosť Božia, ktorá je so mnou*“ (1K 15,10).

Len človek, čo žije v milosti a milosťou, len ten dokáže pracovať najviac. Tí, čo sú poháňaní predpismi, síce rýchlo a usilovne začnú, ale premôže ich horkosť a narobia škodu vo vzťahoch. Ale kto ide z milosti, teda z Krista, dostáva od Neho silu a dielo je čisté. Bez hundraňa a povyšovania. V pokore buduje vzťahy a ani o tom nevie.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že sa nemusíme pred Tebou triasť, ale môžeme smelo pristupovať ku trónu milosti. Odpusť, že milosť nežijeme tak, ako sa Ti páči. Veď nás Tvojím Duchom, nech Tvoja milosť vykoná v nás veľa dobrého. Amen.*

Svedectvo: Čo dobré vo mne urobilo pochopenie milosti.

Rozhovor: Ako chápeme, že milosť pracovala cez Pavla viac, než pracovali iní?

Podporme sa: V chápaní milosti. Odpúšťajme a posilňujme skrúsených srdcom.

Prosme za: Ľudí, ktorí rozhodujú o vojnách, aby získali od Pána darovanú milosť a aby ich viedla ku láske k vojakom a mieru.

Peter Dubec

Plnosťou zákona je láska

Rímskym 13,10

Láska bližnému zle nerobí. Plnosťou zákona je teda láska (R 13,10).

Čo je plnosť zákona? Niektorí si spomenú na desať Božích prikázaní. Ale je ďaleko od pravdy. Áno, Desatoro má svoje miesto v Biblii, ale nie je plnosťou zákona. Je to skôr vyprázdnenie. Poväčšine v ňom čítame: **Nezabiješ, Nepokradneš**. Desatoro nás vedie zo zla ku **NE**zlu. Ale väčšina z jeho prikázaní neponúka dobro.

Láska však dáva omnoho viac. Nie je to len: **Nepokradneš**, ale: *daruješ*.

Nie je to len: **Nezabiješ**, ale: *budeš sa starať, aby mali život v plnosti, aby mali z čoho žiť. Aby boli chránení*.

Keď čítame Bibliu pozorne, vidíme, že Desatoro je len začiatkom ku stovkám ďalších príkazov, nad ktorými tróni: „**Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou silou**“ (5M 6,5).

Keďže **plnosťou zákona je láska**, musíme všetky Božie zákony vykladať práve s láskou. Boh nám ich nedal preto, aby sme jeden druhého odsudzovali, ohovárali, ponižovali, či zahádzali kameňmi. O tom je aj Ján 8. Zákonníci a farizeji chceli ukameňovať ženu, lebo zákon... A Pán Ježiš im ukázal, na čo ten zákon naozaj je: Vedie nás ku pokore. Keď si uvedomili, že aj sami majú hriechy, zažili práve pokoru a zahodili kamene.

Napadlo vám niekedy, že pokora je základom lásky? Pokorný totiž nestavia seba vyššie, než sú druhí ľudia. A presne toto robí láska. **Nevystatuje sa** (1Kor 13,4), lebo keď milujeme, chceme pre druhého dobro, berieme ho do úvahy. Záleží nám na ňom.

Tam, kde pokora chýba, vystatujeme sa a je nám jedno, ako sa druhí cítia, lebo nám záleží len na svojom prospechu.

Keď budeme mať na niekoho zlosť kvôli zákonu, spomeňme si, že jeho naplnením je láska, nie hundranie, ohováranie či odsudzovanie. Nech nás to vedie ku pokore a vykladajme Bibliu vždy v Duchu lásky, lebo **Boh je Duch aj láska**.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si láska a že aj zákon, ktorý pre nás máš, je o milovaní. Odpusť, že sa mnohokrát sústredíme viac na iné predpisy. Rozlievaj v našich srdciach lásku cez Tvojho Ducha, nech Ťa chápeme správne. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh naučil, že v zákone mám hľadať lásku.

Rozhovor: Ktoré zákony zvykneme aplikovať bez lásky?

Podporme sa: Aby sme spoločne predstavili lásku tým, ktorí sú o ňu ukrátení.

Prosme za: Chápanie lásky vo svete a mladú generáciu.

Peter Dubec

6.6.

Keď sa čas naplní

Galatským 4,4

Na úvod mi dovoľte pohrať sa so slovným spojením – **čas sa naplnil**. Zväčša tým myslíme na niečo, čo sa už končí: **jeho čas sa naplnil** – završuje sa nejaká ľudská pracovná aktivita, alebo to môže byť aj človek na sklonku svojho života.

Ale tu máme ešte niečo zvláštnejšie: niečo sa končí – a to doba hriechu a bezmocnosti pre človeka, a niečo sa práve začína – a to doba milosti pre stratené ľudstvo!

Naplnil sa čas hnevu Boha na človeka? Prichádza pomoc zhora? Naplňajú sa Božie zaslúbenia voči hriešnikovi?

Áno. Boh poslať Svojho Syna na túto zem, prichádza síce ako malé bábätko, ale to vyrastie a zmocnie... A vždy je v spojení s nebeským Oteckom.

Aj náš čas sa naplnil: môžeme zomrieť pre tento svet a môžeme k Nemu prichádzať po tom, ako On zomrel na kríži a slávne vstal z mŕtvych. Pre nás. Pre hriešnikov, ktorí boli oklamaní. Úžasný Pán! Ani nemôžeme pochopiť Jeho veľkosť, Jeho obeť a Jeho lásku! Je to niečo nadprirodzené, a predsa také prirodzené: Otvoril pre nás nebesá! Je hore, a predsa je tu s nami! Pomáha nám, vedie nás a ochraňuje skrze Ducha Svätého!

Či ti srdce nehorí, keď si na to pomyslíš?! Miluješ Ho? Túžiš po Ňom? Alebo ti je ešte milé niečo z odpadkov, ktoré ti ponúka tento hriešny svet? Je ti milšie Božie slovo, a či hluk z médií? Lahšie dôveruješ Jemu, alebo človeku?

Dnes ešte máme čas na návrat k Otcovi, ešte trvá ten čas milosti, keď nás hriešnikov prijíma cez obeť a krv Svojho Syna. Ale príde čas, ten naozaj naplnený čas, keď Boh zničí všetko, čo stvoril, aby vytvoril niečo ešte krajšie a dokonalejšie, kde už nebude vládnuť hriech, bolesť a trápenie! Kde nebude strach a nenávisť! Ale bude tam vládnuť sám Boh a tí, ktorí uverili v Jeho Syna, Ho budú chváliť a velebiť spolu s anjelmi!

Nie je to nádherné zaslúbenie pre nás? Už teraz sa môžeme tešiť na to nádherné stretnutie a nemusíme sa obávať ničoho, čím nás aj dnes strašia na tejto zemi!

„Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvotné nebo a prvotná zem sa poiminuli a mora už niet“ (Zjav 21,1).

Modlitba: *Drahý Otče, ďakujeme za život, ďakujeme, že Ty všetko pevne držíš*

vo Svojich rukách. Ďakujeme, že si poslal Svojho Syna na túto zem, aby nás zachránil a otvoril nám cestu späť k Tebe! Daj, aby sme už teraz tak žili, aby sme Ťa mohli naveky oslavovať spolu s anjelmi vo večnosti v novej nebeskej domovine! Amen.

Hovorme o tom, ako vnímam ja osobne naplnenie časov.

Prosme za to, aby sme horlili za Božie veci a pomáhali si navzájom na ceste do večnosti.

Alica Pipperová

Podporme sa: vo vytrvalosti. Povzbudzujme sa navzájom.

13.6.

Ako dospieť k plnosti Kristovej

Efezským 4,13

...až všetci dospejeme k jednote vo viere a poznání Syna Božieho, v muža dospelého, k miere veku plnosti Kristovej (Ef 4,13).

Láka nás to? Chceme dospieť do plnosti Kristovej? Niektí chce. Iným stačí prísť do kostola na Vianoce kvôli pocitom. Alebo hľadajú len uzdravenie, či inú odpoveď na modlitby. Ďalší sa zameriavajú len na svoje spasenie. Žiť si po svojom a urobiť na duchovnom poli len toľko, čo považujú za nevyhnutné.

Ale Duch Svätý nás cez Bibliu vedie inak. Ku hlbokšej zmene. A ako ju chce dosiahnuť? Pozrime sa na celú perikopu:

– **A On ustanovil jedných za apoštolov, iných za prorokov, zase iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov** (Ef 4,11).

Potrebuje spoznať ľudí s rôznymi obdarovaniami. Ak máme dosiahnuť plnosť, nestačí len jednostranná výchova.

- *aby pripravovali svätých na dielo služby* (Ef 4,12a).

Už sme svätí – teda oddelení pre Boha. Neznamená to ešte dokonalosť. Je to upozornenie, že už nepatríme sami sebe. Sme **draho kúpení** (1Kor 6,20). Áno, spasenie je zadarmo a máme slobodu v Duchu Svätom. Ale kto je naozaj spasený, teda svätý, ten má v sebe túžbu slúžiť Bohu a na to potrebuje riadnu prípravu. Pán Ježiš slúžil naozaj neúnavne. Mať **plnosť Kristovu** znamená aj dobre slúžiť Bohu a blíznym.

- *budovať telo Kristovo, až všetci dospejeme k jednote vo viere a poznaní Syna Božieho, v muža dospelého, k miere veku plnosti Kristovej* (Ef 4,12b-13).

Kresťanstvo nie je sólo jazda. Možno si poviete: „Ja som introvert.“ Aj ja a poriadny. A predsa vyhľadávam spoločenstvo. Dokonca modlitebné – to je spoločenstvo aj s ľuďmi, aj s Bohom. A ono ma uzdravuje aj zo zranení duše, takže viem byť viac a viac s ľuďmi.

Ko sa izoluje, toho pohltí pýcha a diabol. Kto sa zaradí do spoločenstva a nechá sa viesť, ten zažije úžasnú cestu. Pripomína „Lutherovu ružu“, lebo sú v nej aj kvety, aj kríž. Život v spoločenstve prináša kríž, ale aj hlboké šťastie.

- *aby sme neboli viac nedospelými, ktorých každý vietor učenia sem a tam hádza a zmieta podľa ľudskej úskočnosti a chytráctva, aby úkladmi boli uvedení do bludu* (Ef 4,14).

Hľa, od čoho musíme byť chránení. Dnes vidíme neskutočne veľa chytráctva a bludov. Videl som mnohých služobníkov, ktorí začali šíriť hoaxy a stratili sa z modlitieb. Buď odišli, alebo strácali veľa času a spoločenstvo ťahajú od Ježiša.

- *ale aby sme, verní pravde, v láske rástli v každom ohľade v Toho, ktorý je Hlava, v Krista; On spája*

a zväzuje celé telo všetkými spojivami spoločnej služby a dáva každej časti pôsobiť primerane, aby telo rástlo a budovalo sa v láske (Ef 4,15-16).

A tu sme pri jadre: *Milujete Krista? Chcete byť s Ním? Byť v Ňom?* Ak áno, tieto slová vám musia znieť nádherne. Ponúkajú vzťah s Ním taký hlboký, že sa až zatochí hava. A ten vzťah je plný lásky, ktorá sa prejavuje službou. Nie je to len nejaký pocit lásky k neviditeľnému, ale aj ku spoločenstvu, lebo On žije v nás a kto niečo urobí jednému z „*týchto maličkých*“, urobí to samotnému Kristovi. Kto miluje Jeho, miluje každého, čo sa z Boha narodil.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že môžeš me dospieť do plnosti Kristovej. Odpusť, že nás to až tak veľmi neláka. Meň naše zmýšľanie Tvojím Duchom a dávaj nám do cesty ľudí, ktorí nám budú pomáhať pri tomto formovaní. Amen.*

Svedectvo: Čo mi pomohlo ku duchovnej dospelosti.

Rozhovor: Túžime dorásť do Krista ako spoločenstvo? Čo to môže priniesť a čo vziať?

Podporme sa: V odolávaní voči rôznym učeniám.

Prosme za: SEM a iné mládežnícke organizácie.

Peter Dubec

20.6.

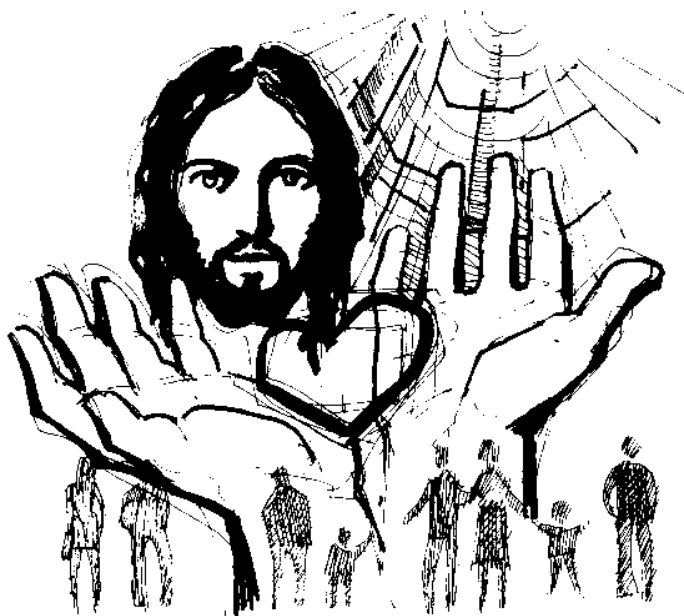
Plnosť chápania a poznania vychádza zo spojených srdiec

Kolosenským 2,2

Pán Boh človeku zaslubuje už v Starej zmluve: „*Budú Mi ľuďom a Ja im budem Bohom. Dám im jedno srdce a jeden spôsob života...*“ (Jer 32,38-39a).

**Prihláška na 35. konferenciu MoS ECAV
v dňoch 13. – 15. 3. 2026 v Košiciach**

***Návrat k prvej láske
cez úprimné pokánie***

*Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku.
Spamätaj sa, odkiaľ si odpadol, kajaj sa a rob prvotné skutky!
(Zjavenie 2,4-5).*

Prihláška na 35. konferenciu MoS ECAV v dňoch 13. – 15. 3. 2026 v Košiciach

OBJEDNÁVKOVÝ LÍSTOK – NÁVRATKA (do 6. 3. 2026):

Priezvisko

a meno:

adresa:

ulica:

PSČ, mesto:

rok narodenia:

telefón:

posielam zálohu €:

Člen MOS ECAV: áno – nie

podpis:

Objednávka	raňajky 6,00 €	obed 13,00 €	večera 10,00 €	nocľah 32,00 €
piatok 13. 3.	xxx	xxx	áno – nie	áno – nie
sobota 14. 3.	áno – nie	áno – nie	áno – nie	áno – nie
nedeľa 15. 3.	áno – nie	áno – nie	xxx	xxx

Máte nejakú špeciálnu diétu? Ak áno, akú? (Pokúsime sa zabezpečiť.) Polovičné porcie nevieme objednať.

Tešíme sa na stretnutie s Vami, nech Vás Hospodin Boh požehnáva!

TÚTO PRIHLÁŠKU ODOŠLITE

Ev. farský úrad, 044 45 Rankovce 21 alebo mailom na: rankovce@ecav.sk

Program na 35. konferenciu MoS ECAV v dňoch 13. – 15. 3. 2026 v Košiciach

Návrat k prvej láske cez úprimné pokánie

*Mám však proti tebe, že si opustil svoju prvú lásku.
Spamätaj sa, odkiaľ si odpadol, kajaj sa a rob prvotné skutky!*
(Zjavenie 2,4-5).

PIATOK – 13. marec rokovací deň

14.30 – 16.00 príchod, registrovanie
a ubytovanie
16.00 otvorenie a úvodná pobožnosť
Ján Hruška, senior KESN, zborový
farár CZ Vyšná Kamenica
17.00 rokovanie (voľby vedenia)
18.00 večera
19.00 rokovanie, uznesenia
19.45 večerná pobožnosť – Radoslav
Grega, zborový farár CZ Opiná

SOBOTA – 14. marec prednáškový deň

7.30 raňajky
8.15 ranná pobožnosť – Jaroslav Petro,
farár CZ Obišovce
8.45 okienko RoS + modlitby
9.00 prednáška: **Láskou horiaca cirkev
včera a dnes** – Ján Hroboň, biskup ZD
ECAV
10.30 prestávka, občerstvenie

11.00 okienko SEM + modlitby
11.15 prednáška: **Ako sa nanovo zamilo-
vať** – Peter Mozola, duchovný správca
UPC Mosty, Bratislava
12.30 obedňajšia prestávka
14.00 modlitebné skupiny
15.30 seminár
**1. Aby naše CZ neboli chladničkou
s krížom** – Stanislav Kocka, farár
v CZ Košice a vedúci MoS ECAV
17.00 seminár
2. Láska v každom kúsku duše – Peter
Dubec, tajomník MoS
18.00 večera
19.00 večerný program – Igor Mišina,
emeritný biskup VD ECAV
19.30 okienko Zb. diakonie + modlitby,
spoločný program, zdieľanie, modlitby,
pozdrav domáceho CZ

NEDELA – 15. marec

7.30 raňajky
9.30 Služby Božie a Večera Pánova – Peter
Mihoč, biskup VD ECAV
11.30 obed

Milí bratia a sestry, pozývame Vás na 35. konferenciu MoS ECAV, ktorá sa uskutoční v dňoch 13. – 15. 3. 2026 v Košiciach.

MIESTO KONANIA KONFERENCIE A UBYTOVANIE:

Školský internát – Medická 2, Košice

DOPRAVA:

Vlakom alebo autobusom: Do Košíc a z Hlavnej stanice (pešo 25-30 min.) autobusom MHD č. 17 smer „Lunik VIII.“ – vystúpiť na 9. zastávke „Nová nemocnica“. Alebo aj električkou č. 6. smerom na „Havlíčkova“ – vystúpiť na 13. zastávke – rovnako zastávka „Nová nemocnica“. Odtiaľ posledný úsek pešo (800m, cca 12 min.) mal by byť vyznačený šípkami „MoS“. Ide sa po Ondavskej, doprava na Považskú a potom doľava na Medickú.

V prípade akýchkoľvek problémov s dopravou volajte miestneho farára – ochotného brata Stanislava Kocku: 0904 803 892.

Prihlásiť sa možno prihláškou, ktorú treba poslať do 6. 3. 2026 na adresu:

Ľuboslav Beňo, 044 45 Rankovce 21, najlepšie mailom: rankovce@ecav.sk

Poplatky: S prihláškou pošlite prosíme **zálohu cca 50 % celkovej sumy do 6. 3. 2026** na účet MoS: IBAN SK31 0900 0000 0001 8266 7032. Adresa: Modlitebné spoločenstvo, Palisády 46, 811 06 Bratislava. **Zálohu zasielajte zásadne iba na účet MoS, nie na adresu do Rankoviec!** Pri registrácii doplatíte za stravu a ubytovanie.

V prípade akýchkoľvek problémov sa odhláste **čo najskôr!** Kto nestihne včas, najmenej 4 dni pred konferenciou, tomu nebudeme môcť vrátiť celú sumu.

Za MoS ECAV: Výbor MoS

Prosíme o modlitby za zdar konferencie:

- za zbor, ktorý nás prijal
- za tých, ktorí nám poslúžia Slovom
- za účastníkov, aby boli oslovení a požehnaní
- za koordinátorov v ich obetavej práci

Prečo je dôležité, aby tí, ktorí milujú Boha, mali jedno srdce? Je známe, že človek k tomu, čo má rád, prikladá aj svoje srdce. Poznáme to dobre aj z vlastných vzťahov: Vzťahy, do ktorých ľudia vkladajú aj svoje srdiečka, sú úprimnejšie a čistejšie než tie bez srdca. Každý to môže zažiť, vidieť i cítiť. My sme sa už o ľudskom srdci zamýšľali v predchádzajúcej úvahe. Vieme, že je veľmi zradné: vie milovať aj nenávidieť. Z neho vychádza čisté i nečisté. Vidíme, ako sa náklonnosť môže rýchlo zmeniť na odmietanie. Láska a nenávisť. A vždy je to to isté srdce. Príčina je v nás, v našej hriechnej podstate, v našej pravde a tvrdohlavosti.

Sama som to nedávno zakúsila, keď sa zrazu moja dobrá kamarátka, kvôli úplnej hlúposti, ktorú sme si neskôr aj telefonicky vyriešili, úplne otočila chrbtom, pretože bola presvedčená o svojej pravde, aj keď sme si navzájom odpustili. To je tvrdosť veriaceho srdca – trvať si na svojej pravde! Koľko zbytočných konfliktov vzniká len pre to, že človek musí mať vždy pravdu?!? Nebolo by lepšie hľadať tú Božiu pravdu, ktorá nás oslobodí?!?

Vela spoločenstiev sa rozpadne práve kvôli tomu, že nemajú jedno srdce! Ale čo je ešte horšie, keď sú narušené vzťahy u nás veriacich, v cirkvi, v zboroch, pretože nám chýba to spoločné srdce a každý má tú svoju pravdu?!

Pán Boh nám ponúka Svoje riešenie: dal nám Pána Ježiša – Jeho srdce a lásku. Poďme do pokánia, vyznajme sa z toho, čo sme pokazili. Prijmime to Jeho srdce, aby sme mali všetci spoločné, ktoré bude túžiť poznať Božie tajomstvá, Božiu podstatu a Jeho veľkosť!

Pán Boh nám nemôže zveriť Svoje tajomstvá, ak po nich nebudeme horliť,

túžiť a chrániť si ich. Môže nám ich zveriť až vtedy, keď budeme mať jedno spoločné srdce a jeden cieľ!

„A to množstvo veriacich bolo jedno srdce a jedna duša...” (Sk 4,32).

Modlitba: *Drahý Pán Ježiš, ďakujeme, že Ti môžeme dôverovať, lebo si nám dal nové srdce. Pomôž nám, aby sme naozaj žili ako tí, ktorí majú jedno spoločné srdce, a aby sme túžili byť v Tvojej blízkosti. Chceme Ťa stále viac a viac spoznávať. Pomôž nám aj v tom, aby sme vždy prijímali Tvoje Slovo a podľa neho aj žili. Amen.*

Prosme za jedno srdce a jednu dušu v našich zboroch.

Hovorme o tom, čo môžem ja konkrétne ako jednotlivec urobiť pre to, aby sme my veriaci žili ako tí, čo majú jedno srdce v spoločenstve.

Alica Pipperová

27.6.

Ako prísť ku naplneniu celou Božou plnosťou

Efezským 3,14-19

Preto klakám na kolená pred Otcom, po ktorom sa volá každá rodina na nebi aj na zemi; aby vám podľa bohatstva Svojej slávy dal skrze Svojho Ducha mocne zosilniť na vnútornom človeku; aby Kristus prebýval vierou vo vašich srdciach, a vy, zakorenení a založení v láske, aby ste mohli so všetkými svätými vystihnúť, aká je to šírka a dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje všetko poznanie; aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou (Ef 3,14-19).

Ako prísť ku naplneniu *celou Božou plnosťou*? Odpoveď je hneď v prvých slovách nášho textu: „*Preto kľakám na kolenná pred Otcom*.“ Gesto hlbokej pokory, bázne a úcty od výnimočného muža, apoštola pohanov, jedného z najmúdrejších mužov svojej doby, duchovnej autority, ktorá naplnila evanjeliom „rímsky“ svet... Zámerne tu uvádzam zďaleka nie všetky prednosti a vlastnosti, ktoré by vystihovali osobnosť apoštola Pavla. Čokoľvek by sme tam ešte doplnili, by nezaručovalo a nespôsobillo, že by bol „*naplnený celou Božou plnosťou*“. Čo teda viedlo Pavla na kolenná? Odporúčam si pomaly a dôkladne prečítať prvé kapitoly Listu Efezským až do nášho momentu.

Pavol píše, že:

sme pozhnaní „*všetkým – každým duchovným pozhnaním*“ (1,3);

sme „*vyvolení ešte pred stvorením sveta*“ (1,4);

v „*Ňom máme vykúpenie skrze Jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva Jeho milosti*“ (1,7);

sme „*bohato zahrnutí všetkou múdrosťou a rozumnosťou*“ (1,8);

sme „*na chválu Jeho slávy*“ (1,12) – samozrejme ak „*skladáme nádej v Kristovi*“;

sme „*zapečatení zaslúbeným Duchom Svätým*“ (1,13);

sme „*oživení s Kristom, keď sme ešte boli mŕtvi v prestúpeniach*“ (2,5);

sme „*Jeho dielo v Ježišovi Kristovi...*“ (2,10);

(urobte si vlastný podrobný zoznam a vlastné štúdium a pri každom zaslúbení v modlitbe zo srdca ďakujte).

V podobnom duchu Pavol v tomto svojom vzácnom liste pokračuje vo výpočte zaslúbení a Božích milostí, ktoré sme dostali ako absolútne nezaslúžený Boží dar. To ma vedie k nášmu absolútnemu zaslúbeniu

– byť „*naplnení celou – všetkou Božou plnosťou*“. Takú dôležitú vec nechcem vôbec zľahčovať a zjednodušovať, ale niekedy si veci komplikujeme sami, keď si myslíme, že Boh od nás chce viac práce, služby, obety, peňazí, čohokoľvek, aby nás potom milostivo naplnil *celou Božou plnosťou*. Lenže to by nebola milosť, ale výplata! A tak si naložíme na plecía bremená, ktoré nám berú akúkoľvek radosť z kresťanského života, uhasia skoro každý oheň Ducha Svätého a robia naše svedectvo namiesto príťažlivého a inšpiratívneho – odpudzujúcim, ako kvalitný repelent.

Ja sám túžim byť „*naplnený úplne celou Božou plnosťou*“ a som presvedčený, že Boh mi ju chce dať, tak ako každému. Aby som ju ale dostal, verím, že Pán odo mňa čaká, že Ho budem v prvom rade *milovať celým srdcom*, že MU dám najavo, že je pre mňa dôležitý v tom, že budem vyhľadávať aktívny čas s Ním, budem po Ňom túžiť, ako „*jelen po živých vodách*“ (Ž 42). Že môj milovaný Pán a Boh bude vidieť, že v Ňom túžim byť zakorenený a že to aj aktívne robím. Že sa snažím páčiť Jemu, a nie svetu, že túžim mať pevné a vyšportované duchovné telo, a nielen to vonkajšie, a že urobím všetko preto, aby som nielen poznal Kristovu lásku, ktorá prevyšuje úplne každé poznanie, ale ju aj aktívne zažil.

Byť naplnený „*celou Božou plnosťou*“ teda nie je o kázaní či písaní článkov, je to o rozhodnutí a urobení praktických a aktívnych krokov. Nielen hovoriť zbožné frázy, ale sa oddeliť a byť s Ním. Takže, hor sa na kolenná.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že v Tebe je všetko v plnosti. Odpusť, že naša viera je často slabá a nevieme sa na Teba úplne spoľahnúť. Posilňuj našu vieru Tvojím Duchom. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh dal zosilniť na vnútornom človeku.

Rozhovor: Čo všetko potrebujeme, aby nás naplnila Božia plnosť?

Podporme sa: V konaní tých praktických krokov, o ktorých sme práve čítali.

Prosme za: Rodinné spoločenstvo.

ŽIVOT VO SVETLE VZKRIESENIA

Život a smrť navzájom súvisia. Pohľadom na smrť je ovplyvňovaný náš pohľad na život. Inak pozerá na život ten, kto vidí v smrti absolútny koniec, inak ten, kto ráta so vzkriesením, súdom, večnosťou. Nejde iba o rozdielne chápanie života, interpretáciu jeho jednotlivých obsahových bodov, zvládnutie situácií, ľahších, i tých ťažkých, ale aj o ich rozdielne stvárňovanie.

Apoštol Pavel si jasne uvedomoval ten ohromný rozdiel. Vykreslil ho vo veľkej stati o vzkriesení – v 15. kapitole Prvého listu Korinským. Všíma si, kam by to viedlo, aké dôsledky by to malo, keby nebolo vzkriesenie. K napísaniu tejto kapitoly vyprovokovali Pavla niektorí ľudia v Korinte, ktorí popierali vzkriesenie (1Kor 15,12). Paradoxne by sme im mali byť vďační, že v apoštolovi vyvolali prudkú reakciu a že napísal slová nadšenej viery vo vzkriesenie. Kapitola o vzkriesení bola cez tisícročia nesmierne veľkou pastorálnou pomocou. Na Veľkú noc, ale aj inokedy, sa k nej vždy znova vraciame. Potichu sa pýtame, či tých pochybovačov nenastrojil Pán Boh, aby pre dlhý rad generácií bola napísaná nádherná hymna vzkriesenia. Dnes jej poslanstvo znie rovnako mocne ako v prvom storočí.

Aké dôsledky by to malo, keby nebolo vzkriesenie, keby smrť bola poslednou, neodvolateľnou bodkou za všetkým, čo sa týka človeka? Sledujme najprv Pavlove vývody: **Keby nejestvovalo vzkriesenie, znamenalo by to, že ani Kristus nebol vzkriesený. Keby Kristus nebol vzkriesený, bolo by prázdne naše kázanie. Prázdna by bola viera,** ktorú prebúdza zvesť o vzkriesenom Kristovi. Kazatelia by boli luhári, falošní svedkovia Boží. Zvesť o odpustení by bola výmyslom a radosť z odpustenia sebaklamom. Útecha z Krista pri zomieraní by bola klamnou nádejou. Nádej v Krista by sme mohli mať len pre tento život – a to by nám v zhone za mamonou veľmi nepomohlo. Nezmyselná by bola námaha apoštolov v ich misijnej práci a všetko utrpenie, čo je s tým spojené. Ak nejestvuje vzkriesenie, ostáva už iba primitívne konzumné heslo: *„Jedzme a pime, lebo zajtra umrieme.“*

K Pavlovým vývodom môžeme pridať ďalšie: Bez vzkriesenia a večnosti by sme nemohli nájsť zmysel života. **Je síce mnoho väčších či menších cieľov, ktorých dosiahnutie sa nám zdá zmysluplné. Ale aký je zmysel všetkých týchto zmyslov? Ten bez vzkriesenia a večnosti pre nás nejestvuje.** Bez vyvrcholenia zmyslu vo večnosti – všetko zdanlivo zmysluplné upadá do bezzmyselnosti a nezmyselnosti.

Aký zmysel by malo šťastie a radosť, či trvá hodinu alebo aj hoci desať rokov, keďže sa musíme chvieť strachom, že ho stratíme? Aký zmysel by malo utrpenie, keď v čase obmedzenom iba na tento svet dokážeme vidieť len jeho deštruktívnu stránku?

Ak nejestvuje vzkriesenie, dostávajú sa ďalšie otázky: *Aký zmysel by za týchto okolností mali skutky lásky? Prečo by sme mali byť ohladuplní voči druhým ľuďom? Prečo rešpektovať ich ľudskú dôstojnosť? Prečo by sme nemohli hromadiť bohatstvo a šťastie na úkor ostatných? Prečo by sme sa mali starať o rast vlastnej duchovnej osobnosti? Prečo by sme nemohli sebeckto a egocentrizmus urobiť najvyšším princípom svojho života? Prečo by sme mali cítiť najvyššiu zodpovednosť pred Bohom, ak nejestvuje Boh, vzkriesenie, posledný súd, večnosť?* Tieto otázky nie sú neskutočné fantázie. Veď je toľko ľudí, ktorí na predpoklade, že nejestvuje vzkriesenie, vybudovali veľmi vyhranený, a to deštručný model života. V podobných otázkach sa dá pokračovať veľmi dlho. Každá z nich pridáva ďalší čierny tón k dezolátnemu obrazu života bez vzkriesenia.

Do tejto tmy naraz zaznieva veľké, všetko prehlušujúce **ALE** – ako ranné zore veľkonočného rána, ktoré zaháňajú noc smrti: „**Ale Kristus bol vzkriesený z mŕtvych, prvotina z umretých**“ (1Kor 15,20). Kristus vstal z mŕtvych, a preto aj my budeme vzkriesení. Toto veľké posolstvo formuluje Pavel absolútnym spôsobom, t. j. bez podmienok a bez obmedzení. **Vzkriesenie je, a to nezávisle od viery, pochybností a nevery ľudí.** Vzkriesenie je napriek Tomášovým pochybnostiam (J 20,24-29), napriek skupine Korinťanov, ktorí vzkriesenie popierali, napriek pochybovačom všetkých ostatných čias. Vzkriesenie je aj proti vôli tých, ktorí sa dopúšťajú zločinov a krutostí a ktorí by boli radi, keby smrť prikryla ich zločiny tak, ako sneh pokrýva nečistotu. Vzkriesenie je, a to aj napriek ich zvrátenému a zbabelému želaniu.

Vzkriesenie je, a to má nedozerané dôsledky pre život, pre terajší život. Kto začne vážne brať vzkriesenie Kristovo a svoje vzkriesenie, zmení sa na nepoznanie. Keď sa Tomáš presvedčil o vzkriesení Krista, zmenil sa naraz zo skeptického pochybovača na pokorného vyznávača s úžasnými slovami: „**Pán môj a Boh môj.**“ Keď sa emauzskí učeníci (L 24,13-35) presvedčili, že Ježiš Kristus žije, zhodili zo seba zbabelosť a strach, a nebezpečnou nocou sa vracajú do nebezpečného Jeruzalema, z ktorého pred pár hodinami utiekli. Peter a Ján smelo vyhlásia pred židovskou radou, že oni veru budú viac poslúchať Boha než, hoci aj najvyššie, zemské authority (Sk 5,29). Pavlovi stačilo jediné stretnutie so Vzkrieseným a z nepriateľa sa stáva apoštol najvyššieho rangu. Rad ľudí, u ktorých vzkriesenie vyvolalo takúto tvorivú transformáciu, je nesmierne dlhý. Aj dnes sa dopĺňa a aj dnes pozýva.

To, že Kristus vstal z mŕtvych a že aj my môžeme a musíme rátať so svojím vzkriesením, má aj dnes pre život nedozerané dôsledky. Treba o nich vedieť, treba ich brať vážne. Sprítomnime si aspoň niektoré z nich.

- Vzkriesením Ježiša Krista potvrdil Pán Boh všetko, čo Ježiš robil a učil. Preto celý obsah Jeho učenia a diela treba brať veľmi vážne.
- Každý prejav lásky, myšlienka, slovo, čin, má už teraz trvalú platnosť, lebo láska má podľa svedectva Písma prísľub večného života.
- Má zmysel pracovať na čistení a obohacovaní svojej bytosti, lebo terajší život je príprava na večnosť.
- Kto ráta s večnosťou, ráta s absolútnou zodpovednosťou pred Pánom Bohom za všetko, čo robí, a správa sa podľa toho.

- S vierou vo večnosť je nerozlučne spojená myšlienka pomínutelnosti časných vecí. Kto na to myslí, zaujíma voči nim odstup slobodného Božieho dieťaťa.
- Nemusíme sa báť smrti, lebo z Božej milosti je ona bodom prechodu do večného sveta.
- Aj pri utrpení sme v rukách Pána Boha, ktorý nás aj cez bolesť vedie ku konečnému cieľu.
- Kto ráta s večnosťou, vnáša už do tohto života veci, o ktorých vieme z Písma, že sú obsahom večnosti (1J 3,1-3).

Čím viac vecí z hodnôt večnosti uplatňujeme už teraz, tým silnejšie je naše osobné presvedčenie o večnom živote. Každý osobne pre seba by si mal čím podrobnejšie odpovedať na otázku, čo pre neho znamená žiť z istoty Kristovho vzkriesenia a z istoty svojho vzkriesenia. A podľa toho aj žiť. Niet nič krajšieho.

doc. ThDr. Ján Grešo

(* 25. jún 1933, Vavrišovo – † 17. február 2013, Bratislava),
evanjelický farár a teológ

SILNÝ, NO PORAZENÝ NEPRIATEL

Biblia je v informáciách o diablovej striedma. Nesústreďuje sa na neho, ale na Boha, na TEO-lógiu (slovo-učenie o Bohu), nie na démonológiu. **Podľa Písma svätého však nieto najmenších pochýb, že diabol jestvuje a je Božím i našim nepriateľom.**

Do dôsledkov vzaté, my kresťania v diabla neveríme. To neznamená, že popierame jeho existenciu, ale neveríme v neho. Tým by sme mu preukazovali príliš veľkú úctu... **Veriť v biblickom zmysle totiž znamená vzťah vernosti, dôvery a poslušnej lásky. Takýto vzťah môžeme mať iba k Bohu, k Pánovi Ježišovi, k Duchu Svätému; nikdy nie k diablovej. Od diabla sa máme odvracať** (Jakub 4,7), prosiť Boha: „**Zbav nás zlého**“ (Matúš 6,13a).

To, že neveríme v diabla (že mu nedôverujeme), neznamená, že zlo je maličkosť. Ľudia neraz na svoju obranu povedia: *Všetci sme hriešni; sme len ľudia...* Mienia: *Zlo je iba maličký kaz. Pán Ježiš zlo vidí inak: nie ako maličkosť, ale ako neľudskú, protiludskú moc*, ktorá má nad nami prevahu a – navzdory našej najlepšej vôle – nad nami víťazí. Preto Biblia hovorí o satanovi, pokušiteľovi, ktorý je antikrist a antičlovek. **Ježiš hodnotí diabla ako aktívnu, zlú, osobnú moc, ktorá má príliš často prevahu nad našimi silami.**

Nemálo o diablovej napovedajú už mená, ktorými ho Biblia označuje:

- *satan* (hebr.) *protivník* (rovnocenné pomenovanie v gréčtine: *diabol*),
- *nepriateľ* (Boží aj náš),
- *diabol* (gr.) ten, čo trhá (1Pt 5,8), rozdeľuje; ohovárač, žalobca, obviňovateľ, zvodca,
- *zlý* (vo svojej podstate, zároveň aj ten, kto zlo pôsobí, vedie k zlu),
- *pokušiteľ*,
- *had* (odpudivo slizká, úlisná, neférová bytosť).

Pôvod satana je skrytý: v záhrade Éden sa objaví bez toho, aby sme sa dozvedeli, odkiaľ sa vzal. Už na začiatku verejného pôsobenia Pána Ježiša Ho pokúšal diabol (Mt 4,1-11). Ježiš sa s ním stretáva v posadnutých ľuďoch (Marek 5. kap.). Dokonca Petrovi Ježiš vraví: „*Chod' za mňa, satan, na pohoršenie si mi, pretože nemyslíš na veci Božie, ale na ľudské!*“ (Mt 16,23). Človek sa teda s diablom (satanom), jeho pôsobením môže stotožniť.

Každopádne pôvod satana nie je od večnosti. To by bol rovnocenný Bohu, čo rozhodne nie je. V biblickom kresťanstve satan nie je rovnocenný s Bohom. Martin Luther tvrdil, že aj „*satan je Boží*“ (v zmysle: Bohu podriadený). Diabol tu nie je od večnosti ako Boh. Podobne ako pes na reťazi i diabol môže pôsobiť len potiaľ, pokiaľ mu „siaha reťaz“, pokiaľ mu dovolí Boh. V Knihe Jóbovej ho Boh dokonca necháva prichádzať medzi „*synov Božích*“.

Existuje celá plejáda zlých anjelov, o ktorých vo svojich listoch hovoria Júda (1,3-10) i Peter (2Pt 2,4). V nám neznámej dobe sa odohrala ich vzbura. Neposlušnosť ich doviedla k pýche a pýcha k pádu. Preto je nad nimi Boží súd. Biblia hovorí na jednej strane o tom, že sú v žalári – vo väzení, na druhej strane však počíta s tým, že môžu vo svete pôsobiť. **Ich pád nastal pred pádom človeka**, ktorý „sadol na lep“ diablu – podľahol jeho zvodom. V príbehu o páde prvých ľudí (1M 3. kap.) máme spoznať svoje zlyhania.

Zjavenie 12,10 o diablu hovorí ako o „*žalobcovi*“, ktorý žaluje na bratov. Táto záporná „kvalita“ je zrejma už z Knihy Jób. Apoštol Pavel preto v pohľade smerujúcom ku Kristovi volá: „*Kto bude žalovať na vyvolených Božích?*“ (Rim 8,33).

Diabol, satan je ten zlý, ktorého máme byť podľa modlitby Pánovej zbavení. Je v stálej vzbure proti Bohu. Preto ho Biblia nazýva *vrahom, luhárom, otcom lži* (Ján 8,44). Inokedy kniežaťom tohto sveta (pokušenie moci, keď diabol sľubuje Pánovi Ježišovi kráľovstvá sveta a ich slávu za to, že sa mu Ježiš pokloní, nie je neopodstatnené).

Moc zla, diabol, duchovia zla v nebesiach (rozumej: nadzemskí) – **to všetko existuje** (Ef 6,10-13). Nie je možné vytvoriť presné učenie o zle, v ktorom by všetko do seba zapadalo. Biblicky správne však nie je ani posmievať sa tejto „temnej zóne“ ako povere, hoci v celých dejinách cirkvi si povera práve tu nachádzala živnú pôdu. Rozprávky o diablu, ktorého odoženie svätená krieda či zaklínadlo, naivne podceňujú a zľahčujú realitu zla.

K ľstivosti zlého patrí, že vedie „zákopovú“ vojnu, operuje zo zálohy nášho srdca. Satan nepríde a nepostaví sa voči nám tvárou v tvár, aby sme na neho mohli ukázať prstom. Takto sa postavil pred ľudí Ježiš, keď zvolil cestu jednoznačného vteľovania. **Diablu je takáto jednoznačnosť cudzia**, on dáva prednosť útokom zo skrytosti srdca – **zákopovej vojne. Prichádza tam, kde ho nečakáme** (na sväté miesta: chrám – Matúš 4,5), **premieňa sa v anjela svetla** – berie na seba peknú, príťažlivú podobu (2Kor 11,14). **Zlý sedí v nás, v pozadí nášho „ja“**, narúša naše najčistejšie predsavzatia, prikvapáva smrtonosný jed do našich najlepších prejavov. Ešte aj vtedy, keď sa modlíme a keď s láskou pomáhame iným, nosíme diabla v „zákope nášho srdca“ a on čaká na svoju šancu. Neukáže sa nám, ale vyplúva z nás svoju špinu:

„zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, lakomstvá, zloby, podvod, rozkošníctvo, zlostiný pohľad, rúhanie, pýcha, pochabosť“ (Mk 7,21-22). Robí to tak rafinovane, že tieto zlé myšlienky nie sú jeho, ale naše – my sme za ne zodpovední.

Pán Ježiš hovorí, že **zlo vychádza „z vnútra“** (Mk 7,21.23). **Kto pochopí Ježišove slová, nebude naivne lokalizovať zlo do peňazí, do techniky (TV, počítačových hier...), ani do politiky** – tvrdeniami typu: „zo Západu alebo z Východu prichádza zlo“...; nebude tvrdiť: *tento predmet, toto jedlo je čisté a tamto je nábožensky nečisté – zlé. Ak umiestňujeme satana do iných, práve vtedy sa mu darí najlepšie usadiť sa v nás a konať v nás svoje rozkladné dielo. Platí to nielen pre jednotlivcov, ale tiež pre spoločnosť; aj pre veriacich ľudí, pre cirkev.*

Príbeh o pokúšaní Ježiša ukazuje, že **pred zlým a jeho zlom nie sme bezpeční ani v chráme** (L 4,9-12). Môžeme vôbec niečo urobiť? Veď zlý a jeho zlo sú takí rafinovani, že sme prislábí; na boj proti diablovi, proti zlu nestačíme. **Nebojujeme márný boj?**

Je to tak. Sme slabší ako diabol, proti jeho úkladom bezbranní. – Nie však Kristus! „*Na to sa zjavil Syn Boží, aby maril skutky diablove*“ (1J 3,8b). Pánovi Ježišovi je „*daná všetka moc na nebi i na zemi*“ (Mt 28,18). On má moc, ktorá úspešne čelí zlému (L 4,1-13). Ježiš si poradí so zlom aj pri každom, kto si Krista zavolá na pomoc. Náš Pán ohlásil deň, keď bude zlo definitívne porazené a „*Boh bude všetko vo všetkom*“ (1Kor 15,28).

Evanjelium nezatajuje, že **diabol sa rád vracia i tam, kde už predtým prehral**. O jeho opakovanom úsilí útočiť na ľudí viery Lukáš (4,13) uvádza: „*Keď diabol skončil všetko pokúšanie, odišiel na čas od Neho*“ (podobne Mt 12,43-45). Odišiel na čas, aby sa znovu vrátil a útočil. O to sa snaží aj pri nás. Diabol stále prichádza, nie je to komický čertík s kopytkom z rozprávky. **Proti diablovi je jediná obrana: vziať na seba celú výzbroj Božiu** (Ef 6,13-18). Patrí k nej pravda Božieho slova, viera, ochota šíriť evanjelium, modlitba, pokorné spoliehanie sa na Krista, ktorý je **Víťazom**. Vedomie, že v Ňom sme zaodetí spravodlivosťou.

Diablovi sa je možné vzoprieť – a on utečie (Jk 4,7). To je zvesť o jeho prehre. I keď má ešte moc, **je zvrhnutý, porazený Kristovým víťazstvom** (L 10,18). Nemusíme o ňom všetko vedieť, **stačí to základné: „Vzoprite sa mu – a utečie od vás.“** **POVEDZME DIABLOVI: NIE! V zápase proti zlému totiž nie sme ani sami, ani bezbranní!** Najúčinnnejšou zbraňou je modlitba, dôveryplné volanie k Pánovi Ježišovi, ďakovanie za Jeho prítomnosť, smrť a vzkriesenie. **Posilňovanie sa mocou Jeho sily** (Ef 6,10). Pripomínanie si zaslúbení Božieho slova (1J 3,8b; 4,4; 5,3-5). Tak prijíma-me ako dar víťaznú čistotu, ktorú Pán ponúka každému z nás. Ak sme poslušnou dôverou spojení s Kristom, Jeho sľub: „*Blahoslavení čistého srdca, lebo oni Boha uvidia*“ (Mt 5,8) platí aj o nás.

Martin Šefranko

KRVILAČNÝ BOH?

Ludia proti kresťanstvu argumentujú spravidla nasledovne:

Keď je Boh všemohúci, prečo nezabráni nespravodlivosti a vojnám?

Prečo si kresťanstvo nárokuje, že práve ono má pravdu, keď je iba jedným z náboženstiev?

Nie je Ježišovo tvrdenie: „Ja som cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze Mňa“ (Ján 14,6) trúfalosťou?

Najväčšie výhrady však bývajú namierené **nie na vierouku kresťanstva, ale na jeho prax – na cirkev, jej pôsobenie**. Hoci ľudí od viery odrádzajú aj komplikácie v teológii, predsa viac **sledujú spôsob života nás, kresťanov**.

To, čomu skutočne veríme a čomu žijeme, sa nedá ukryť. Je to čitateľné z nášho počínania. **Ako cirkev sme „facebookom“ Ježiša Krista**. Životy nás, veriacich jednotlivcov, ale aj pôsobenie každého cirkevného zboru a cirkvi ako takej majú iným **sprítomniť tvár Ježiša Krista**.

Je faktom, že mnohí ľudia sú z cirkvi sklamaní. Cirkev, s ktorou sa stretávajú, sa totiž líši od toho, ako žil Ježiš. **Zaiste, cirkev nie je múzeum dokonalých ľudí, ale nemocnicou**, kde Lekár Kristus lieči – „opravuje“ nedokonalých ľudí. Ani ateisti nepochybujú, že mnohé v našom svete je choré. Keď je niekto medzi chorými, ľahko sa nakazí... A keď človek vážne ochorie, je lepšie byť v nemocnici, blízko Lekára – Ježiša, ako zostať bez Jeho pomoci.

Kto hľadá dokonalú cirkevnú komunitu – akonáhle by ju našiel a pripojil sa k nej – v tom momente dokonalou byť prestane, lebo do nej vstúpil on – hriešny človek...

Nie je bezvýznamné, ako my (kresťania, cirkev) hovoríme a konáme. Ale rozhodne **netreba hľadiť predovšetkým na ľudí; treba sa dívať na Krista – na to, ako On dokázal prijímať ľudí, navzdory ich nedokonalosti**. Veď **stredom cirkvi je dokonalý – čistou láskou nás všetkých milujúci Ježiš Kristus**, nie my, nedokonalí, hriešni ľudia. Okrem toho, cirkev nevymysleli ľudia. Ona je **Božím plánom**. Ježiš cirkev miluje ako Svoju nevestu (Ef 5,25-32). Vykúpil ju Svojou krvou (Sk 20,28).

Kto si váži Ježiša a chce Ho nasledovať, nemá pohrdať cirkvou, lebo ona je Kristovým telom. Kresťania, ktorí nie sú činní v cirkvi, sa podobajú tehlám, ktoré sa rozhádzané povalujú na stavbe a netvoria súčasť domu. Úloha tehly však je byť súčasťou stavby, Božieho duchovného chrámu.

Cirkev je Božím plánom. Boh nekoná z unáhleného rozhodnutia, ani z momentálnej nálady. Koná s rozvahou, podľa vopred uváženeho plánu.

V Biblii čítame Ježišove slová: **„Ajhľa, vstupujeme do Jeruzalema, a splní sa všetko o Synovi človeka, čo napísali proroci“** (L 18,31b). Pán tým hovorí, že:

- **Ježišovo utrpenie je celkom zvláštne utrpenie**, lebo sa o ňom píše vo svätých Písmach a predpovedali ho Boží proroci;

- **Ježišovo utrpenie má osobitý význam. Súvisí s našimi hriechmi**.

Ježišov príchod na zem i Jeho smrť boli predpovedané prorokmi už mnoho rokov pred tým, ako sa udiali. Boli to proroctvá o Jeho narodení, o Jeho božskej podstate, o Jeho službe, o udalostiach spätých s Jeho smrťou i s tým, čo sa dialo po Jeho pochovaní. Takýchto proroctiev nájdeme v Starej zmluve desiatky (Rim 1,1-4). Proroctvá sa splnili. Biblia je, čo sa zachovaných rukopisov týka, neporovnateľne najlepšie doloženou písomnosťou staroveku.

V Biblii čítame, že „Syn človeka *musí mnoho trpieť ... musí byť zabitý*“ (Marek 8,31). Ak Ježiš musel zomrieť, nie je Boh sadista, ktorý trvá na preliatí krvi, aby bol odpustený hriech?

Je Boh ako krutý moloch, ktorý odpúšťa len vtedy, keď vidí krv?

Biblia svedčí, že Boh nie je pomstychtivý, odpúšťajúci iba vtedy, keď vidí krv; „*Boh je láska*“ (1J 4,8). **To, že Ježiš musel mnoho trpieť a byť zabitý** (ako predpovedal), **nie je výpoveď o tom, že Boh je krutý alebo o tom, že nie je zvrchovaný, ale o smrteľnej vážnosti hriechu**. My sme si z hriechu, z toho, čo nás vzdaluje od Boha i ľudí, urobili neškodnú záležitosť. Stačí si všimnúť pribúdajúce vulgarizmy či dvojsmyselné reči v divadlách, či dokonca aj vo verejnoprávných médiách. Zvykli sme si na ne... Hriech sme zbagatelizovali. To iba potvrdzuje, že **hriech nielen páchame – je na našich rukách, ale že hriech má v rukách nás**. Nemáme možnosť sami sa od neho oslobodiť.

Boh ide na smrť pre nás. To nie je znak, že by bol krutý, ani že by nebol zvrchovaný, ale potvrdenie Božej lásky k tebe, ku mne. Lásky, ktorá neznižuje vážnosť hriechu, a rozsudok smrti, ktorý patrilo nám, berie na Seba – aby sme my boli omilostení (Rim 6,23).

Pri biblickom výroku: „*Bez vyliatia krvi niet odpustenia*“ (Žid 9,22) sa mnohí pobúrenie pýtajú: „*V akého krvilačného Boha to vy, kresťania, veríte? Prečo niet odpustenia bez preliatia krvi?*“

Pretože hriech je pred Bohom smrteľne vážnou záležitosťou. Keď Boh stvoril svet, dal mu pravidlá, ako má fungovať. Božím spôsobom budovania sveta (Božou „architektúrou“) je pokoj, spravodlivosť a harmónia. Hriech je odsúdeniahodným druhom ľudského vandalstva, ktoré Božiu architektúru poškodzuje a uráža Boha ako Architektu a Staviteľa.

Biblická zásada: „*Bez vyliatia krvi niet odpustenia*“, nehovorí o krvilačnom Bohu, ale o dare Kristovej krvi, ktorá zachraňuje život hriešnika.

Predstavme si človeka, ktorý nepozornosťou či bezohľadnou jazdou spôsobí vážne dopravné nešťastie. Silne krváca on i ľudia z auta, do ktorého narazil. Bez daru krvi niet pre nikoho z nich záchranu.

Bolo by bláznovstvom myslieť si, že pomstychtivý Boh po tom, čo nechá popraviť Svojho Syna, so zadostučením konštatuje: „*Teraz je účet splatený, sme si kvit, už vám môžem odpustiť.*“

Ježiš povedal: „*Ja a Otec jedno sme*“ (J 10,30). V Ukrižovanom sa k nám skláňa večný Boh, otvára nám Svoju náruč a daruje nám Seba samého – aby nás vytrhol z najhlbšej odcudzenosti Bohu, do ktorej sme sa dostali vlastnou vinou. Ježiš berie na Seba naše previnenia, aby sme už nikdy nemuseli zažívať peklo samoty opustenia Bohom (Ž 22,2-3), aby sme boli zmierení s Bohom, smeli sme s Ním mať nanovo vzťah, ktorý pretrvá aj vo všetkých biedach a bolestiach života.

Ježišova obeť nevyjadruje krvilačnosť Boha, ale Pánovo dobrovoľné sebavydanie sa z lásky k nám, obnovu zničeného vzťahu medzi Bohom a ľuďmi (2Kor 5,19-20). Toto Pánovo vydanie života pre nás potvrdil Boh vzkriesením Ježiša z mŕtvych. **Bez vyznania: „Boh bol v Kristovi“** (2Kor 5,19a) **je myšlienka Ježišovej smrti ako obete zmierenia za hriechy nepoužiteľná**. Veď to, že Kristus je zároveň obetným baránkom (J 1,36), aj veľkňazom (Žid 4,15; 5,5.10) a že táto obeť sa nemôže opakovať (Žid 10,10.12.18) protirečí bežnej obetnej praxi.

Boh nežiada ľudské obete. Naopak, On v Kristovi vydáva život za nás. Ľudia Ježiša ukrižovali, no Boh sa neidentifikuje s ich vražedným konaním, ale s Ukrižovaným Ježišom.

Všetky náboženstvá sa zaoberajú problémom zmierenia viny. Riešenie sa pokúšajú nájsť v úsilí človeka uzmierniť si Boha prinesením obete. V Novej zmluve je to opačne. **Nie človek prichádza k Bohu, aby Mu priniesol obeť, ktorou si Ho uzmierni. Je to Boh, kto prichádza k nám a dáva sa nám.** Z tejto Jeho iniciatívy – z moci Božej lásky dochádza k zmiereniu, k obnove narušeného vzťahu, keď Pánovým milosrdenstvom je nám, nespravodlivým, darovaná Božia spravodlivosť – nám, ktorí sme boli mŕtvi vo svojich previneniach je darovaný nový život.

Kritika cirkvi nesmeruje predovšetkým na vierouku, ale na pramalú viditeľnosť nového života pri nás, kresťanoch. Kiež sa nám stane podnetom k pokániu, ale aj k prosbe o to, aby nám obeť Pána Ježiša neprestala byť vzácnou.

*Spracované z viacerých prameňov
Martin Šefranko*

ŽIVOT VIERY NIE JE BEZ SKÚŠOK

Všetci kráčame cestou života. V každom veku máme iné túžby a plány. Ale skúšky viery, či prekážky na ceste si nikto neplánuje. Ale život už je raz taký, že búrky prichádzajú nečakane. Aj ja som išla k lekárovi iba si dať predpísať lieky. Lekár vedel o mojich ťažkostiach s kolenom, tak povedal, že keď som už tu, tak mi pichne obstreľ. Bez zaváhania som súhlasila, obstreľ bol pichnutý. Veď to nebolo po prvý raz.

Na tretí deň mi koleno opuchlo a začalo veľmi bolieť. Hneď som šla k lekárovi a potom na pohotovosť do Prešova. Tam mi síce vodu z kolena vytiahli, ale bolesti neustúpili. Laboratórne vyšetrenie ukázalo, že je tam zápal a infekcia. Tak som sa ihneď ocitla v nemocnici. Žiadne nasadené antibiotiká nezaberali, a tak bola nutná operácia. Laparoskopicky mi síce vnútro kolena vyčistili, ale ťažkosti neprestávali. Hrozila ďalšia operácia.

Až po týždni vysoké dávky antibiotík zabrali, výsledky sa zlepšovali, ale ťažkosti, bolesti neprestávali. Bolo to veľmi ťažké obdobie.

Keďže som bola na izbe sama, mala som nielen čas, ale aj možnosť prežívať chvíle s Pánom. Čítala som si Bibliu, cenné svedectvá, ale najviac času som trávila na modlitbách. Čo všetko vtedy prechádzalo mojou myslou... Svet bol pre mňa mimo. Pán všetko videl, všetko počul a moju situáciu dal mi vidieť z duchovného pohľadu: Telo trpelo, ale viera rástla. Vďaka Mu za to.

Samozrejme, že môj život viery neunikol pozornosti zdravotníckeho personálu. Boli to rôzni ľudia. Prívetiví, ale aj takí, čo dušu viac zranili. Bola možnosť hovoriť na duchovnú tému, svedčiť o našom Pánovi, ale bola tam aj jedna sestrička, ktorej moja viera veľmi prekážala. Dala mi to pocítiť na každom kroku. Raz, keď odchádzala z izby, s posmechom povedala vetu: „Z tejto izby pomaly bude chrám Boží.“ Túto vetu počul určite i Pán.

Keďže mám veľa sestier v Kristu, jedna z nich dala vedieť aj na faru v Prešove a požiadala o pastoračnú návštevu pre mňa v nemocnici. Hneď nato v sobotu prišla za mnou sestra farárka Wágnerová. Boli to pre mňa akoby mini Služby Božie. Nechýbalo Slovo, modlitby, piesne a prislúžila mi aj Večera Pánova. Tieto rozhovory s ňou boli pre mňa ako balzam na ubolenú dušu. Vďaka za také návštevy. V nedeľu za mnou prišiel brat farár Koč. Znovu to bolo ako posedenie pri nohách Pánových. Takže ironická

poznámka sestričky sa naplnila. Aspoň načas môže byť nemocničná izba i chrámom Božím, kde Mu je vzdávaná vďaka a chvála.

Čo napísať na záver? Bola to pre mňa skúška viery, trpezlivosti, ale aj dôkaz Božej prítomnosti a moci. Môj zdravotný stav sa zhoršil. Chodím pomocou barly. Najviac mi však chýba spoločenstvo veriacich ľudí, s ktorými som sa roky mohla stretávať. Ale som vďačná aspoň za to, že som pozývaná do stacionára, ktorý tu máme, kde sa mi o dopravu postarajú. Chodia tam aj bratia farári. Som tam akoby duchovná hovorkyňa (ako poznamenal jeden brat farár). Tam mám možnosť svedčiť o našom mocnom Pánovi, či poslúžiť modlitbami.

Viem, že sa za mňa veľa sestier a bratov vtedy modlilo, tak sa aj touto cestou chcem poďakovať všetkým modlitebníkom. Veď náš Pán hovorí: **Bremená jedni druhých neste.**

Vďaka Pánovi, že dopustí, ale neopustí a v našej slabosti sa dokazuje Jeho moc. Vďaka Mu za to!

Alžbeta Ondusková

VÝZNAM NEDELE

Nedeľa je najstarším kresťanským sviatkom. Starším než Veľká noc, ktorá je najstarším z veľkých sviatkov kresťanstva. **Pôvodne mala iný názov.** Kresťania nedeľu volali **Deň Pánov** (Zj 1,10), lebo **Pán Ježiš bol vzkriesený v nedeľu** – v prvý deň po sobote (Mat 28,1-7).

Nedeľu necharakterizovalo to, že sa „nedelá“ – nebola vždy dňom pracovného pokoja. V židovskom kalendári bola obyčajným, pracovným dňom. Rimanovia ju zasvätili bohovi Slnka, kresťania Ježišovi Kristovi. Pre kresťanov bola nedeľa Dňom Pánovým. Na službách Božích sa stretávali skoro ráno pred odchodom do práce, alebo večer – po skončení práce. Až r. 321 cisár Konštantín vydal zákon, ktorý určil **nedeľu** za deň **pracovného pokoja**.

Na rozdiel od veriacich v prvotnej cirkvi, máme kostoly, máme deň pracovného pokoja, máme aj náboženskú slobodu. Raní kresťania dlho nič z toho nemali. Napriek tomu nedeľu verne svätili ako Deň Pánov. **To, že Spasiteľ Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych v nedeľu, kresťania prijali ako najzásadnejšiu udalosť dejín sveta.** Pre veriacich v Krista sa svet od tejto nedele stal iným svetom.

Aj **zoslanie Ducha Svätého sa udialo v nedeľu.** Nedeľa – deň Pánovho vzkriesenia (po rusky: воскресенье – *vzkriesenie*) i deň zoslania Ducha Svätého – chce byť aj pre nás Deň Pánov.

Nedeľa nie je to isté, čo v Starej zmluve sobota (šabat). Židovská sobota predstavovala v sedemdnovom týždni jeden deň oddychu, ktorý veriacim poskytoval možnosť venovať sa duchovným veciam. Sobotu Židia vnímali ako veľký **Boží dar ľudstvu**. Celá biblická správa o stvorení (1Moj 1. kap.) je koncipovaná na modeli 7 dní týždňa – práve kvôli jeho poslednému dňu – sobote. Vtedy má stvorenstvo oddychovať od svojej práce a **posväcovať sa – vnútorne očistiť, zdokonaľiť svoj vzťah k Bohu Stvoriteľovi.**

V úlohe posväcovať sa, vnútorne očistiť, zdokonaľiť svoj vzťah k Bohu, nedeľa nadviazala na sobotu. Prijmeme nedeľu ako deň, keď sa máme zastaviť, dať si stopku (naznačuje to aj kalendár – nedeľa v ňom svieti červenou sťa semafor). Obrazne povedané, v nedeľu **máme zájsť na pravidelnú „servisnú prehliadku“** do „Božej

opravovne“. A zároveň **na Božiu „čerpaciu stanicu“** – nabráť potrebnú energiu pre ďalší úsek cesty, pred jazdou novým týždňom života.

V dávnom Babylone sa lekári mali vystríhať určitých činností vždy v 7., 14., 21. a 28. deň v mesiaci. Tieto dni vraj prinášali nešťastie. V starozmluvnom Božom ľude však nebol dôvodom svätenia dňa odpočinku (upustenia od práce) strach z nešťastia. V Izraeli boli dva dôvody svätenia dňa odpočinku:

1. Božia radosť z diela stvorenia: „*Boh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré*“ (1Moj 1,31). „*Za šesť dní utvoril Hospodín nebesá i zem, more i všetko, čo je v nich, a siedmy deň odpočíval; preto Hospodín požehnal deň sviatočného odpočinku a posvätil ho!*“ (2Moj 20,11).

2. Pripomínanie si ľudskej radosti, ktorú prežíval Izrael pri vyslobodení z egyptského otroctva. „*Pamätaj, že si bol sluhom v Egypte, a Hospodín, tvoj Boh, ťa vyviedol odtiaľ mocnou rukou a vystretým ramenom. Preto ti Hospodín, tvoj Boh, prikázal zachovávať deň sviatočného odpočinku*“ (5Moj 5,15).

Túto dvojitú radosť má obsahovať aj nedeľa – Služby Božie: nemá chýbať **radostná oslava Boha za to, že nás v Kristovi učinil novým stvorením** (2Kor 5,17), **ani ochota dať sa Bohu posvätiť, vnútorne očistiť, zdokonaľiť svoj vzťah k Pánovi** – veď On nás vyslobodil z otroctva hriechu, aby sme sa stali Jeho nástrojmi v službe blížnym.

V Starej zmluve sa sobota dostala do zbierky Božích prikázaní ako symbol a podmienka existencie Božieho ľudu. Obzvlášť v čase, keď Boží ľud žil v područí nepriateľov, pevne veril, že ak Izrael ako celok poctivo zachová čo aj len jediný šabat, bude vyslobodený z rúk nepriateľov. Znalci zákona sa snažili množstvom predpisov stanoviť, čo je v sobotu dovolené a čo zakázané. **Z dňa radosti, slobody, odpočinku sa postupne stal deň mrzutosti a ťažko znesiteľné bremeno. Nedodržanie soboty sa trestalo až smrťou.** V tomto ohľade nedeľa nie je to isté, čo sobota v Starej zmluve. Keď nedeľu nesvätime, keď nejdemo na Služby Božie, nie sme potrestaní fyzickou smrťou, no trestáme sa sami. **Odmietaním Služieb Božích totiž duchovne odumierame** a (možno nevedomky) **pretíname korene, ktoré nesú „strom nášho duchovného života“.**

Sobota bola prvým úplným dňom života človeka. Odpočíval v spoločenstve so svojim Stvoriteľom (1Moj 1,27.31; 2,2-3) Bohom, ktorý v siedmy deň Svoje dielo zavŕšil. Toto, že v **odpočinku s Bohom nachádzame posvätenie: vnútorné očistenie, radosť, pokoj, zmysel svojho bytia** – **to má nedeľa spoločné so starozmluvnou sobotou.** No raná kresťanská cirkev, poslušná odkazu Pána Ježiša, sa prestala na Starý zákon, jeho príkazy, na ich prísne dodržiavanie, pozeráť ako na záväzné pre spasenie. To bolo potrebné, kým neprišiel Kristus. Ježiš však zákon naplnil, práve preto sa z neho nemôže stratiť ani čiarka, a namiesto toho provizória, ktorým zákony vždy sú, dal nový zákon: zákon lásky. A kto je v Kristovi – veriaci v Krista je „**novým stvorením**“ (2Kor 5,17). **Za jeden zo symbolov nového stvorenia v Kristovi si kresťanská cirkev zvolila nedeľu.** Bol jej ponechaný onen úžasný stvoriteľský zámer pre všetkých ľudí. Ak svet pripodobníme k atmosfére znečistenej „smogom“ stresu, **nedeľa ako deň odpočinku a deň Služieb Božích je „prívodovým potrubím“, ktorým k nám v osobitnej miere prúdi svieži Boží (vz)DUCH, Jeho obcerstvujúca energia.**

Nedeľa – Služby Božie sú pozvaním: dať sa vnútorne očistiť, zdokonaľiť svoj vzťah k Bohu, zastaviť ako auto na parkovisku – ale bez záväznosti zákona. Lebo keď patrime Kristovi, nik nás nebude súdiť podľa zákona pre zachovávanie nedele, soboty, či iných dní. Ak by áno, každý z nás by dopadol ako „zlorečený“. Budeme súdení podľa toho, ako (či vďačne alebo nevďačne) sme odpovedali na milosť a lásku

zjavenú v Spasiteľovi Kristovi. Ak by sme chceli nedeľu klásť pod zákon – pod Božie prikázanie, potom by mali pravdu tí kresťania, ktorí svätia sobotu. Lenže potom sa vraciame pred príchod Krista, do Starého zákona. Veríme, že väčšina kresťanstva má pravdu, keďže tak neurobila – svätú nedeľu. **Každá nedeľa nám pripomína Ježišovo víťazstvo nad smrťou a narodeniny cirkvi (zoslanie Ducha Svätého).**

Zvečnelý brat farár Ján Bohdan Hroboň napísal: *Ak je však nedeľa pre nás symbolom, ktorý poukazuje na Krista, a ak si cirkev na nedeľu určila svoje stretnutia, hlavnú zvesť Božieho slova, spoločenstvo bratov a sestier, potom, keď som kresťan, tak to rešpektujem. Ak nie, tak ignorujem predovšetkým nie nedeľu ako takú, ale kašlem práve na to, čo (ona) symbolizuje a čo ju naplňuje. Svedčím tak nie o svojej láske ku Kristovi a k cirkvi, ale o tom, že mi Božie slovo, duchovná rodina, to, aby sa môj charakter čo najväčmi podobal Božiemu charakteru, a duchovný rast, môžu byť ukradnuté.*

Nedeľa sa stala symbolom nového stvorenia, najmä pre dve nesmierne dôležité veci, bez ktorých by nebola cirkev cirkvou: pre **Ježišovo vzkriesenie**, ktoré sa stalo v nedeľu ráno, a pre **zoslanie Ducha Svätého**, ktoré sa udialo tiež v nedeľu. Bez Kristovho zmŕtvychvstania a bez pôsobenia Svätého Ducha by kresťanská cirkev stratila zdroje svojej existencie. **Cirkev, ktorá nie je otvorená vanutiu Božieho Ducha, v ktorej ľudia žijú tak, ako by Ježiš bol len významnou, no mŕtvou historickou postavou, by zasypala prameň, z ktorého žije.**

S Bohom máme žiť denne. Pán odpočinutie neviaže na jeden deň v týždni (Rim 14,5-6), stáby iba tento deň bol svätý (oddelený – venovaný Bohu), ako by sme mali len raz za týždeň žiť poctivejšie, pravdivejšie, kým v iné dni nie. No **nedeľa je Dňom Pánovým, Božím darom, od Pána darovaným priestorom, keď nám chce byť Ježiš obzvlášť blízko, slúžiť nám na Službách Božích Svojím slovom, sviatosťami, skrze spoločenstvo bratov a sestier vo viere. Tým všetkým je chránená a posilňovaná naša láska k Pánu Bohu a Služby Božie nám pomáhajú vyjadriť ju, prijať ju, povedať jej naše „áno“** (Bengt Pleijel).

Nedeľa stavia hrádzu proti takej „zbožnosti“, ktorá je zameraná iba na seba. Už spomenutý J. B. Hroboň tvrdil, že **nedeľa je „najpotrebnejšie parkovisko v zhone a rýchlej jazde celého týždňa“**. Napísal: *„Dobré parkovisko potrebujú všetci. Všetci sa musia aj zastaviť, občerstviť, oprášiť, rozhybať, nanovo zorientovať, či si nepomýlili smer, a vôbec pozrieť sa na svet inak ako „spoza volantú“.*

Je nemálo tých, čo povedia: *„O Boha sa nezaujímam.“* **Podstatnejšie však je, že Pán Boh sa zaujíma o nás.** Nik z nás nie je Bohu taký vzdialený, aby sme k Nemu nemohli prísť, no nie sme pred Ním ani takí dobrí, aby sme k Nemu prísť nepotrebovali. Prichádzajme preto radi na Služby Božie, **pozrieť sa v spoločenstve pri Pánovom slove a stole na svet inak ako „spoza volantú“.**

Premýšľať: *Čo je pre mňa vskutku dôležité? Aké sú motívy môjho počínania, kam ono smeruje? Čo v ňom treba napraviť? Porozumieť, že moja hodnota nespočíva v tom, čo dokážem v práci, aký som dobrý, skvelý, uznávaný..., ale v tom, čo mi Pán dáva zo Svojho milosrdenstva: Jeho lásku, odpustenie, prijatie, dary Svätého Ducha. Nedele sú stáby „čerpacími stanicami“, na ktorých smieme „kupovať zadarmo“ (Iz 55,1-2), načerpať potrebnú energiu pre ďalší úsek cesty.*

Každá nedeľa je aj smerovníkom k odpočínutiu pripraveného nám Bohom. Tešíme sa nielen na chvíľu pracovného voľna, dovolenku, dôchodok, ale na „večnú nedeľu“, na život vo večnej Pánovej blízkosti. Nedeľa je malou ochutnávkou z nej. „Zostáva teda odpočinok ľuďu Božiemu. ... Snažme sa teda vojsť do tohto odpočinku“ (Žid 4,9.11a).

*Použitím myšlienok autorov: Ján Bohdan Hroboň, Bengt Pleijel, Luděk Rejchrt
Martin Šefranko*

ODKAZY VEDENIA MoS

- ❶ **Drahé sestry a bratia.** S vďačnosťou a nádejou sme pripravili našu **konferenciu** – ak nám to Pán dovolí, tak bude **13. – 15. 3. 2026 v Košiciach** (boli sme tam naposledy v r. 2013). Presnejšie informácie sú **uprostred čísla**, ktoré sme sa snažili doručiť skôr. Prosme Pána už teraz o požehnanie jej prípravy aj uskutočnenia.
- ❷ **Pán je blízko 2026.** Klasické čítanie na každý deň. Má 366 strán, stojí 3,50 € plus poštovné a balné. Objednávky vo ViViTe.
- ❸ **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV, najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 044 45 Rankovce.
- ❹ **Príspevky** (vo výške 10,- € na člena a 7,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSt-a) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Ľuboslavovi Beňovi.
- ❺ Vďaka Pánovi, aj vašim modlitbám je už ročenka **Tesnou bránou 2026** skoro vypredaná. Prosme Pána o požehnanie jej čitateľov.
- ❻ **Prajeme** všetkým našim členom i čitateľom MoSt-a **požehnanie** nebeského Pána, aby sme boli jasným svetlom a slanou soľou tomuto svetu!

Prosme aj za dobrú prípravu a službu našich **tlačených materiálov**: náš MoSt, mesačník Cestou Svetla, Tesnou bránou a rôznej kresťanskej literatúry.

Zažívame znovu veľké útoky toho zlého pri ich príprave – preto MoSt aj Cestou Svetla stále viac meškajú.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Krvavé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint s.r.o., Martin